І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь . . .
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. в Ню Йорку: —
BArclay 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIV. Ч. 81. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 5-го ТРАВНЯ 1967 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MAY 5, 1967 No. 81. VOL. LXXIV.

— ОСТАННІ ВІСТІ —

Четвер, 4-го травня 1967 р.

У СВІТІ

ГОЛОВА ПРЕЗИДЕНТОВОЇ РАДИ ЕКОНОМІЧНИХ Дорадників Ґарднер Еклі, промовляючи на зборах Товариства Американських Бизнесових Письменників, заявив, що треба б конче схвалити якусь засаду, якою представники працедавців і робітників могли б керуватися при заключуванні нових договорів про працю. До недавна обов'язувала засада, що збільшення заробітків не може бути більше, як 3.2 відсотка, бо на стільки збільшувалася продукція. Тепер закинуто цю засаду, і деколи робітники дістають збільшення платні на 4 і 5 відсотків. Але завелике збільшення платень спричиняє збільшення цін на товари, і так збільшується інфляційний тиск на економіку.

ПРЕЗИДЕНТ ДЖАНСОН ПОКИЩО НЕ ПЛЯНУЄ відвідати Світову Канадійську Виставку в Монтреалі. Преса повідомила, що понад 50 голов держав мають відвідати цю Виставку. Королева Єлисавета II. і її чоловік князь Филип мають прибути на Виставку 3-го липня. Преса подала була вістку з Монтреалю, що президент Джансон плянував поїхати до Монтреалю 24-го травня. Але Білий Дім заперечив цю вістку. Пресовий секретар Білого Дому Джордж Крістіян заявив, що Президент, не має пляну бачити Виставку в Монтреалі. Кілька місяців тому Президент сказав був, що старатиметься знайти час на відвідини в Монтреалі.

МЕРИЛЕНДСЬКОМУ ГУБЕРНАТОРОВІ Спірові Т. Еґню не вдалося намовити нюйоркського губернатора Нелсона А. Рокефеллера до того, щоб погодився в 1968-му році старатися про номінацію на кандидата на президента. Губернатор Еґню заявив, що його місія не вдалася. Еґню вважає, що Рокефеллер був би найліпшим між тими всіма, які старатимуться про республіканську номінацію. Екню згадує мишиґенського губернатора Джорджа Ромні, каліфорнійського губернатора Роналда Ріґена, иллинойського сенатора Чарлза Г. Персі і колишнього віце-президента Ричарда М. Ніксона. Та хоч Рокефеллер відмовився від кандидатури, то Еклі гадає, що „в політиці часи зміняються так швидко, що все може статися в найближчих місяцях".

МИШИҐЕНСЬКИЙ ГУБЕРНАТОР ДЖОРДЖ РОМНІ заявив, що він ще не є республіканським кандидатом на президента, і що він мусить ще довгий час стверджувати, чи виборці й Республіканська партія його схочуть на таке високе становище Ромні промовляв на телевізії й радіо. Одночасно на іншій радіовій стації виступали два сенатори республіканці Джевітс із Ню Йорку і Скотт із Пенсилвенії, які заявили, що вже тепер найбільшою популярністю між всіми можливими республіканськими кандидатами на президента втішається мишиґенський губернатор.

СТАЛІНОВА ДОНЬКА СВІТЛАНА Алілуєва плянує написати другу книжку про своє життя в СССР. Її перша книжка має появитися восени цього року в англійськім перекладі у Видавництві Гарпер енд Ров. Ця її праця написана ще в 1963-му році. Це спогади Світлани до часу смерти її батька, диктатора Йосифа Сталіна. В другій книжці Сталінова донька буде описувати роки після смерти її батька (1953 р.), коли вона сама та нечисленні лiберали в СССР розчарувалися були в обіцянках совєтських диктаторів, які засіли в Кремлі після смерти Сталіна. Перша книжка Алілуєвої дасть їй мільйони долярів, бо її мають видати в численних перекладах в багатьох країнах Азії, Европи й Латинської Америки.

В АМЕРИЦІ

МІЖНАРОДНА КОНФЕРЕНЦІЯ РОЗЗБРОЄННЯ У ЖЕНЕВІ МАЛА ВІДНОВИТИСЬ 9 травня, але на вимогу совєтського представника Алексєя Рощіна відсунули цей термін до 18 травня. Сталося це наслідком непогодження становища Америки і Совєтів щодо контрольної інспекції, передбаченої в тексті договору проти поширення атомової зброї. Америка змінила своє первісне становище внаслідку спротиву збоку її західньо-европейських союзників, які не захотіли піддаватись контролі совєтських шпигунів, формально членів Міжнародної Агенції атомової енергії.

АФРИКАНСЬКА ДЕРЖАВА КЕНІЯ ЗАГРОЗИЛА ВІЙНОЮ сусідній Сомалі, якщо ця остання не припинить своєї активної допомоги партизанам у прикордонній смузі. Водночас віце-президент Кенії поїхав до столиці Єгипту Каїро — вплинути на єгипетського президента Гамаля Абделя Нассера, щоб той припинив достави мін сомалійським терористам. Кенія повідомила про це офіційно Об'єднані Нації і Організацію Африканської Єдности.

У СТОКГОЛЬМІ РОЗПОЧАВСЯ „СУД" над „американськими воєнними злочинцями". Головою „Міжнародного трибуналу для воєнних злочинців" є французький філософ - комуніст Жан Поль Сатр, а ініціятор та організатор того „трибуналу" британський філософ лорд Бертранд Рассел, який має тепер 95 років, не міг приїхати з уваги на свою старість. У тому „суді" приймають участь і деякі американські громадяни: секретар Рассела Ралф Шенман, професор Пенсиленійського унуверситету Габріель Колко, адвокат Семюел Розенгайм.

ЗАХІДНЬО - НІМЕЦЬКИЙ МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ СПРАВ ВІЛЛІ БРАНДТ ЗАЯВИВ на пресовій конференції, що Західня Німеччина рада би нав'язати дипломатичні взаємини з Альбанією, Болгарією, Мадярщиною, Польщею і Чехословаччиною. Він виявив, що уряд Західньої Німеччини не відповість взагалі на совєтську ноту з січня ц. р., в якій були тільки образливі закиди щодо німецького мілітаризму та реваншизму. Зате, заявив він, Західня Німеччина готова переговорювати з Москвою про всі справи, включно з договором про заперечення сили, як засобу вирішування міждержавних суперечок.

У ЛОНДОНІ ПОЯВИЛАСЬ КНИЖКА „СУЕЗЬКА АФЕРА", що її автор, Антоні Наттінґ, віце-міністер закордонних справ в уряді прем'єра Антоні Ідена, виявляє різні подробиці дійсної змови Британії, Франції й Ізраїлю проти Єгипту в 1956 році.

У ГРЕЦІЇ ВИДАВЕЦЬ ДВОХ КОНСЕРВАТИВНИХ ЩОДЕННИКІВ І ТИЖНЕВОГО ІЛЮСТРОВАНОГО ЖУРНАЛУ ЗАКРИВ ЇХ, подавши за причину таку військову цензуру, яка внеможливлює видавання цікавого часопису. Видавця можуть поставити перед військовий суд, бо розпорядком нового уряду заборонено звільняти робітників, а з ліквідацією тих часописів безробітними стали 285 осіб.

В ЕСПАНІЇ, В ПРОВІНЦІЇ КАТАЛЬОНІЇ АРЕШТОВАНО двох духовників в церкві за виголошення проповідей, які приявним представникам режиму видались опозиційними супроти уряду. Загалом в провінціях Баскії і Катальонії арештовано понад 10 духовників за їх сприяння робітникам і студентам, які демонстрували проти режиму генерала Франка, вимагаючи більших свобод.

Президент Джансон не зрікається пляну збільшити прибуткові податки

Вашинґтон. — Президент Джансон заявив на пресовій конференції 3-го травня, що він не змінив свого становища в справі збільшення прибуткових податків. Президент пропонував в січні цього року, щоб збільшити на 6 відсотків прибуткові податки від корпорацій та особисті на те, щоб сповільнити інфляційний тиск на економіку ЗДА. Темп економічного росту почав був зменшуватися, і тому деякі економісти твердили, що не треба збільшувати податки. Але в останньому часі видко деякі познаки, що економіка починає збільшуватися знов у швидшому темпі, і тому актуалізується справа збільшення прибуткових податків. В справі так званого „виборчого податку" Президент заявив, що він не може сказати, що зробить Конґрес із проєктом про цей податок, бо з ніким не конферував в цій справі. Палата схвалила цей проєкт, а Сенат його відкинув незначною більшістю. Президент заявив, що не знає, коли буде готовий новий законопроєкт про покликування юнаків до військової служби. Проєкт в цій справі тепер опрацьовують.

Республіканські конґресові провідники підтримують в'єтнамську політику Уряду

Вашинґтон. — Провідник республіканської меншости в Панлаті Репрезентантів конґресмен із Мишиґену Джералд Р. Форд заявив на пресовій конференції, що „рішучість президента Джансона стримати комуністичну агресію у В'єтнамі має підтримку більшости республіканських конґресменів". Це саме ствердив і провідник республіканської меншости в Сенаті сенатор Еверетт МекКінлі Дірксен. Але Сенатська Республіканська Політична Комісія критикує В'єтнамську політику Президента. Становище цієї Комісії хвалить голова Сенатської Комісії Закордонних Справ сенатор із Аркенсо Дж. В. Фулбрайт, який від довшого часу виступає проти політики Уряду у В'єтнамі. Але сенатор демократ із Міссіссіпі Джан Стенніс перестерігає обидві партії, щоб із війни не робили „політичного м'яча". Аж тепер опублікували зізнання голови Об'єднаних Шефів Штабу генерала Ерла Дж. Вілера, який в Палатній Комісії Видатків твердив, що „комуністи сподіваються виграти війну не на полі бою у В'єтнамі, тільки у Вашинґтоні, бо бачать, як деякі американці критикують Президента за війну у В'єтнамі"! Генерал Вілер казав, що американські вояки, які змагаються у В'єтнамі, вимагають єдности та повної підтримки всього американського громадянства.

Збільшення оплат від поштових посилок за кордон

Вашинґтон. — Департамент Пошти повідомив, що поштові оплати від листів і карток, висиланих поза кордони ЗДА, збільшені від 1-го травня. І так летунські листи до европейських держав, які коштували досі по 15 центів, коштують 20 центів. Але летунські листи, які досі коштували 25 центів, і надалі треба оплачувати по цій самій ціні. Звичайні листи, висилані до всіх держав, крім Канади і Мехіко, треба оплачувати по 13 центів, а не по 11. Картки до цих самих держав коштують по 8, а не по 7 центів, як було досі. Друки подорожчали на одного цента. Летунські листи до держав караїбського району подорожчали на 2 центи і їх треба оплачувати по 15 центів, а не по 13, як було досі. Летунські листи до всіх інших американських держав і надалі коштують 15 центів. Головний поштмайстер має право збільшувати ціну за поштові посилки, висилані за кордон. Про поштові оплати у ЗДА рішає Конґрес, який нараджується над цією справою. Збільшення поштових оплат від закордонних посилок дасть Поштовому Департаментові 15 мільйонів дол. річно. Департамент Пошти домагається збільшити поштові оплати, бо поштовий дефіцит виносить понад 700 мільйонів дол. річно.

„МОЖЕ ТАК НЕ ТРЕБА? . . ."

Гості з Канади — жіночий квартет „Верховина" з Торонта, що виступить, разом з танцювальним ансамблем СУМА „Лиман" з Пассейку, в програмі „Вечора українського танку і пісні" цієї неділі, 7-го травня о год. 7 : 30 ввечері в залі Фешин Інституту в Ню Йорку. Квартет „Верховина" належить до найпопулярніших українських мистецьких груп, здобувши собі цю популярність своїми численними виступами, як також своїми грамофонними плитами із відомою піснею „Може так не треба". На фото (зліва): Віра Івашко, Віра Байрак, Женя Котиш, Олена Глібович. На фортепіяні акомпаніює Стефанія Жовнір-Клос.

Президент: В найближчому часі не буде збільшення військ у В'єтнамі

Вашинґтон. — Президент Джансон заявив на своїй пресовій конференції 3 травня ц. р., що „в найближчих днях або в найближчих тижнях" не буде значного збільшення американських військ у Південному В'єтнамі, однак він ствердив, що Уряд безперервно стежить за вимогами В'єтнамської війни і що всі бажання, що їх висловлює тамошнє військове командування, знаходить пильну увагу керівних військових чинників у Вашинґтоні, секретаря оборони МекНамари та його, Президента. Президент відмовився будь-що додати чи відняти від недавньої оцінки ситуації у В'єтнамі, яку подав був у своїх промовах перед редакторами Ассошіейтед Пресс у Ню Йорку та перед з'єднаними палатами Конґресу — головний командант американських збройних сил у В'єтнамі, генерал Вільям Весморленд. Президент назвав генерала Вестморленда „моїм найбільшим авторитетом" у справах В'єтнамської війни. Президент признав, що знає про відомості, що Совєти інсталюють у Північному В'єтнамі далекосяжні офенсивні ракети і ствердив, що „ми зацікавлені в таких вістках". Він заперечив, наче б відкликання частини військ з Европи стояло в будь-якому зв'язку з В'єтнамською війною та запевнив, що те зменшення американських військ в Европі не послабить їх оборонної здатности. На запит журналіста, чи Совєти також відкличуть частину своїх військ із Східньої Німеччини, Президент відповів, що „це їхня справа".

У В'єтнамі продовжуються важкі бої

Сайґон. — Виперті в минулий вівторок із стратегічного шпилю 881 північно-в'єтнамські війська — вдерлися назад до американських позицій наступного дня і битва за володіння тим шпилем продовжується. В минулу середу згинули в тій битві 22 американські морські піхотинці і 69 було ранених, зате по комуністичному боці згинуло 78 вояків. Генерал Луіс Волт, командант 75.000-го з'єднання морських піхотинців у В'єтнамі, заявив, що в останніх 5-ох днях у битві за те гірське пасмо в кордонній смузі між Південним і Північним В'єтнамом згинуло коло 1.000 вояків реґулярної північно-в'єтнамської армії. Американські старшини, прославляючи хоробрість своїх вояків, водночас признали, що північно - в'єтнамські вояки мають першорядний вишкіл, та проявляють хоробрість і завзяття. Військові коментатори американської преси та воєнні кореспонденти з В'єтнаму припускають, що швидке перекинення до північного району Південного В'єтнаму сильних американських військових одиниць і величезні втрати, що їх зазнали в останніх десяти днях у тамошніх боях північно-в'єтнамські вояки, поставили в сумнів здійснення пляну — великого фронтального наступу реґулярної північно-в'єтнамської армії, безпосередньою ціллю захопити місто і провінцію Кезань зараз на південь здемілітаризованої смуги, що проходить вздовж 17 паралелі. При новому бомбардуванні летовища недалеко Ганою знищено знову 4 до 6 совєтських літаків типу МІГ.

Папа відбуде паломницьку подорож до Фатіми, щоб молитися за мир

Рим. — Папа Павло VI заповів, що 13 травня ц. р. він поїде до Фатіми в Портуґалії, щоб перед чудотворною статуєю Діви Марії молитися за мир. Звернувшись з новим закликом до заінтересованих країн, щоб вони проголосили перемир'я у В'єтнамі. Папа ствердив водночас, що всі дотеперішні спроби в цьому напрямку були невдачними і що в нинішній ситуації треба залишити цю справу тим, які за неї відповідальні. Фатіма у Портуґалії вславилась у 1917 році, коли-то Діва Марія об'явилась троїм сільським пастушкам. Двоє з них вже довзі померли, а в живих залишилась ще, тепер 60-літня, монахиня, сестра Лукія. Не відомо, чи Папа бачитиме під час тієї своєї подорожі до Портуґалії тамошнього диктаторського прем'єра Антонія де Олівейра Салязара. Це буде четверта з черги подорож Папи Павла VI за кордон: він паломничав у січні 1964 року до Святої Землі, в грудні того самого року полетів на Евхаристичний Конґрес до Бомбаю в Індії, а в жовтні 1965 до Об'єднаних Націй в Ню Йорку.

Українці Шикаґа одностайні в пошані до Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа та в підтримці Університету в Римі

Шикаґо. — Українці католики цієї середньо-західньої метрополії можуть різнитись в поглядах на те, за яким календарем ми повинні святкувати наші церковні свята, але вони однодушні і одностайні в своїй пошані до первоієрарха Української Католицької Церкви, Верховного Архиєпископа і Кардинала Йосифа, та в підтримці його великих задумів — довести до патріярхального завершення організацію Української Католицької Церкви та встановлення Українського Католицького Університету в Римі. Одним із багатьох доказів цього може послужити теперішня підготова до Великого Ювілейного Концерту в пошану Верховного Архиєпископа Йосифа та з метою придбати фонди на Український Католицький Університет в Римі. Концерт, що його влаштовують всі українські католицькі парафії Шикаґа під патронатом Преосв. Ярослава Габра, відбудеться в неділю, 21 травня ц. р. о год. 4-ій пополудні в залі Лейн Технікал Гайскул при 2400 Вест Еддісон евеню і в його програмі є промови о. Павла Івахова з Боффало та о. Петра Скриньковського — декана української католицької колеґії в Стемфорді. В мистецькій частині програми виступлять маестро Григорій Китастий, баритон д-р Іван Рудавський, бас Осип Гошуляк та молоденький пяніст-віртуоз Богдан Сперкач. З цією Ювілейною імпрезою пов'язана збірка фондів на Український Католицький Університет, яка вже досі принесла — як інформує всч. о. Й. Шарий з Комітету, що влаштовує імпрезу — понад 14.000 долярів. Між пожертвами бачимо такі суми, як: $3.000, що їх пожертвував д-р Петро Харук, 1.000.00 дол., що їх пожертвував д-р Степан Войтович, цілий ряд жертводавців по 100.00 і більше. Повний список жертводавців буде проголошений на сторінках „Свободи". Комітет сподіється, що сумою зібраних пожертв він зможе перевищити результат збірок на ту ціль в поодиноких інших громадах.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

МЕТОДИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ УЧИТЕЛІВ УКРАЇНОЗНАВСТВА У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Шкільна Рада УККА в Ню Йорку й Українська Учительська Громада у Філядельфії влаштовують методичну конференцію учителів українознавства в Філядельфії, в суботу 6 травня, з такою програмою:

О год. 12:40 пополудні відбудеться лекція української мови в 5-ій клясі суботньої школи українознавства „Рідної Школи" в будинку „Кук Джуніор Гай Скул", при вул. Н. 13-ій і Лявдон (вхід від 13-ої вул.; доїзд підземкою да стації Вайомінґ). Лекцію проведе учителька Ярослава Филипович. О год. 1:30 учасники конференції перейдуть до дому „Тризуба", 4932 Н. Брод вул., де відбудеться перекуска, а опісля дискусія над лекцією та доповідь д-ра Петра Ісаєва „Методична побудова шкільної лекції". Після дискусії — оглядання виставки української педагогічної літератури й журналів, яку пояснить учитель В. Мацьків. Конференція закінчиться спільною вечерою. Запрошується учителів українознавства з Філядельфії та сусідніх місцевостей взяти якнайчисленнішу участь.

УКРАЇНЕЦЬ ОДЕРЖАВ ФЕДЕРАЛЬНУ СТИПЕНДІЮ

Акрон. — Д-р Теодор Мацьків, професор університету в Акроні, одержав федеральну ститпендію (National Defense Education Act Fellowship для слов'янських студій у стейтовому університеті Індіяна. Про це подала місцева радіостація WAKR в Акроні, та місцевий денник "Akron Beacon Journal", з 25 квітня 1967. Проф. Мацьків є автором монографії „Prince Mazepa: Hetman of Ukraine, In Contemporary English Publications, 1687-1709", яка появилася старанням та накладом Українського Публіцистично-Наукового Інституту в Шикаґо (а не „Українського Дослідчо- - Інформаційного Інституту", як це помилково було подано).

НОВА ГОЛОВНА УПРАВА СУМ В АВСТРІЇ

Зальцбурґ. — На П'ятих загальних зборах Спілки Української Молоді в Австрії, після уділення абсолюторії уступаючій Управі, обрано таку Головну Управу СУМ-у в тій країні: голова Сергій Бовдій, члени — Оксана Тюшка, П. Головінський, М. Петрущак, Вол. Федунів, до Контрольної Комісії ввійшли: Наталія Тюшка, Стефа Федунів та Галя Масич, до Товариського Суду — д-р О. Тюшка. Учасники зборів заслухали доповідь на тему „Національна свідомість", обговорили організаційні справи, висловили подяку організаціям та людям доброї волі у світі за моральну і матеріяльну допомогу сумівській молоді в Австрії.

ДВІ ДОПОВІДІ В ТОВАРИСТВІ ІНЖЕНЕРІВ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Товариство Українських Інженерів Америки, Відділ у Ню Йорку, влаштовує тут у суботу 6 травня ц. р. вечір з доповідями інж. Анатоля Вовка на тему „Синоніми" та інж. Михайла Пежанського на тему „Що нас чекає?" Відбудеться вечір о год. 6.30 веч. в залі Українського Інституту Америки при 2 Іст 79-а вулиця у Ню Йорку.

КОНЦЕРТ МАРІЇ ЛОНЧИНИ

В неділю 7. травня 1967 о год. 6-ій вечором в залі Народнього Дому 140 Проспект Аве., Ірвінґтон, відбудеться фортепіяновий речиталь для осягнення мистецького диплому Українського Музичного Інституту Америки Марії Лончини. Молода піяністка, учениця проф. Бориса Максимовича, одержала титул Bachelor of Arts на університеті в Дітройті.

КОРИСНА ІМПРЕЗА В ТРЕНТОНІ

Дня 6 травня 1967, о год. 7.30 вечора, взалі Contemporary Auditorium, 176 West State Str. в Трентоні, Ню Джерзі відбудеться концерт талановитих учнів Українського Музичного Інституту Америки, Відділи в Нюарку і в Трентоні. Дохід з цеї імпрези призначений на видання 5-го тому Українських Народних Мелодій д-ра Зиновія Лиська.

АМЕРИКАНСЬКІ „ЛИЦАРІ КОЛЮМБА" ПОДАРУВАЛИ ЧАШУ УКРАЇНСЬКОМУ МІСІОНАРЕВІ

Норвіч, Конн. — Як повідомив щоденник „Америка", члени 13-го Відділу американської католицької організації „Лицарі Колюмба", на внесок члена-українця Мирона Тихлівця, подарували Чашу для о. Володимира Мельника, місіонаря в Бразилії, священика українсько-візантійського обряду, ЧСВВ. Чашу передав голова того Відділу Тед Левицкі ченцеві Чину оо. Францісканів о. С. Пінчакові, який пообіцяв відслужити в подяку у Катедрі св. Патрика Богослуження в українсько-візантійському обряді та який перешле подаровану чашу до Бразилії.

Змагання „Данді" - Збірна Українців вже 10-го травня

Великі міжнародні футбольні змагання дружин „Данді" із Шотляндії і Збірної Українців Америки і Канади, що відбудуться в середу, 10-го травня 1967 (початок о год. 8.30 вечером) на стадіоні ім. Дж. Ф. Кеннеді в Гаррісоні, Н. Дж., викликали велике зацікавлення не лише серед кругів любителів футболу. На адресу „Свободи", УНСоюзу, який спонзорує цю міжнародну імпрезу, та адміністратора змагань Евгена Чижовича надходять численні замовлення на квитки вступу навіть із дальших місцевостей, в тому з Філядельфії, Балтимору, Вашинґтону, Ню Гейвену, Рочестеру, Боффало та інших міст. Вибираються теж на ці змагання групи любителів футболу з Торонта, Монтреалу, Клівленду, Дітройту і Шикаґа. Головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір розіслав ряд запрошень на змагання до мейорів міст Ню Йорку, Нюарку, Джерзі Си。ті, Гаррісону, Гобокен, Ірвінґтону, Картерету, Байону і Перт Амбою, до сенаторів Джевітса, Роберта Кеннеді, Вілліямса, Кейса, та до конґресменів околиці Ню Йорку та Нюарку. Всі вони будуть почесними гостями на цій репрезентативній імпрезі українських футболістів.

Програма імпрези

Перед змаганнями відбудеться на стадіоні ім. Кеннеді семінар для футбольних тренерів середніх та високих шкіл, який проведуть тренер і змагуни „Данді". Офіційне відкриття імпрези почнеться о год. 8-ій вечором короткими промовами гол. предсідника УНСоюзу Й. Лисогора *(Закінчення на стор. 6-ій)*

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Відродження вільної Азії

Палка полеміка, яка йде в Америці „за" і „проти" війни у В'єтнамі тільки зрідка - часто й без відгуку у ширшій громадській думці пов'язує ту війну з цілістю азійської проблеми. Критики політики Джонсона у В'єтнамі з головою Сенатської Комісії закордонних справ Дж. В. Фулбрайтом у проводі, відкинули концепцію покійного державного секретаря Джана Фостера Доллеса, що завоювання комуністами котроїсь із південноазійських країн потягне за собою упадок всіх інших країн у тому обширі. Однак, концепцію „доміно з карт" прийняли всі вільні азійські країни за правдиву. І коли американські ліберали та міжнародні пацифісти обурюються проти збройної інтервенції ЗДА у В'єтнамі, — то буквально всі азійські країни, за винятком комуністичних Китаю і Північної Кореї, вбачають у тій інтервенції гарантію стабільности відносин в Азії і її безпеки. Міт про комуністичну всесильність, оперту на безкарності, розвіявся, і це допомогло відродитись цілому рядові азійських країн.

Переконливі докази на це подає „ЮС Ньюз енд Ворлд Ріпорт" з 8 травня ц. р. у великій світлинами і шкіцами ілюстрованій статті п. н. „Успіх ЗДА — розповідь про некомуністичну Азію". В тій статті звертається увагу на те, що ще 15 років тому Японія перебувала в стані переможеної, упокореної, схаотизованої країни. Південна Корея боролася проти комуністичних наїзників за свою екзистенцію. Тайвань (Формоза) на 100% залежала від американської оборони й допомоги. Індонезія була під правлінням Сукарна з його концепцією „осі" Джакарта-Пейпінг-Ганой. Французький Індо-Китай стояв під знаком повстання, керованого комуністами. Сіям і Філіппіни були слабі, непевні завтрішнього дня.

Ці відносини радикально змінилися. Одна лише Індія з мозаїкою племен, віровизнань, мов та регіональних традицій і амбіцій переживає політичні й економічні кризи. Але Японія привернула собі статус найпершої країни в Азії. В Індонезії усунено з правління Сукарна, і ця велика країна замирилась із Заходом. Південна Корея, Тайвань, Таї (Сіям) — скріпились політично й економічно, — Малайзія позбулась комуністичної партизанки, а Ляос і навіть назверх все ще ніби прокомуністична Камбоджа раді, що ЗДА загородили шлях комуністичній агресії.

Критики президента Джонсона твердять, що його престиж упав в Америці й Европі. Але ніколи ще престиж Америки не стояв так високо в Азії, як тепер.

Хиткий „ювілей"

Понад півсторіччя тому царський московський двір справляв „всеросійський ювілей" — 300-річчя Дому Романових, себто 300-річчя царювання однієї династії в Російській імперії. Святкування того „ювілею" загарбування інших країн розпочалось у 1913-му році, а через рік вибухнула перша світова війна і в 1917 році — затріщали основи імперії, в Україні та інших країнах розпочались національні революції. Лише жонглюванням Леніним різними демагогічними гаслами врятувало Росію від того, що вона не обернулась у звичайну, невелику країну з властивою їй назвою — Московщина.

Цього року Москва знову святкує „ювілей" — 50-річчя перебрання влади большевиками - комуністами, що, призвело врешті-решт до створення СССР, себто до модернізації московської тюрми народів.

Як і в 300-річчя „Дому Романових", в 50-річчя „Дому" Леніна, Сталіна Хрущова і Брежнєва — били і б'ють московські барабани, гримлять пропагандивні сурми про месіянську ролю Росії, чи пак СССР, як світового „провідника" комуністичних сил, головної сили світового комунізму... Але одна справа барабани і сурми пропаганди, а друга — реальне життя. З чим приходить Совєтський Союз, ота змодернізована Російська імперія, до ювілейного дня „великої жовтневої революції"?

Щоб не говорити знову про закріпачене селянство і вбоге, в порівнянні з країнами Заходу, робітництво, не повторюватись про ліквідацію релігійного життя і Церков, не нагадувати про ув'язнених письменників... — наведемо декілька найновіших „ювілейних" фактів:

— Нещодавно в Англії попрохав політичного азилю совєтський актор, який виконував у кіно і в театрах ролю Леніна...

— За ним попрохала політичного притулку рідна дочка Сталіна, отого Івана Грізного XX сторіччя, найбільш завзятого будівничого „комуністичного суспільства"...

— У світових комуністичних зборах у Чехо - Словаччині в кінці квітня, скликаних Москвою, не взяли участи компартії таких країн: Швеції, Голляндії, Альбанії, Китаю, Норвегії, Ісляндії, Юґославії, Румунії.

— В Індонезії народоправна влада розігнала й заборонила існування компартії за спробу захопити владу...

— У Греції прийшли до влади військовики, які відразу ж висунули гасло боротьби з компартією, яка діє на шкоду країні...

— Усі спроби Москви та „світового комуністичного руху" захопити в Африці бодай одну країну, зробити там нову Кубу — провалились, і вже в совєтській пресі сором'язливо замовчується африканський континент, на якому, за вченням Леніна, мали б автоматично постати, вправі з державністю — комуністичні країни...

— Не зважаючи на всі залицяння комуністичної Москви до великого арабського світу, — жадна з тих країн по-справжньому не підтримує ані комуністичних ідей, ані своїх компартій, а в Об'єднаній Арабській Республіці, де, здавалося, Кремль має успіхи — урядово заборонено „Фестиваль совєтських фільмів", як розсадник комуністичної пропаганди...

— Країни Латинської Америки, де ще так багато соціяльної несправедливости, підготовляють створення Спільного Ринку, починають підтягати свою економіку — замість ставати на шлях революційних переворотів...

— У сателітних країнах Східньої Европи і в європейських республіках самого СССР наростають могутні національні сили...

Чи це означає, що у зв'язку з такими пірровими перемогами Москва буде відступати? Ні, бо диктатура не має куди відступати. Тому вона буде намагатись провадити наступ, вдаючись до найбільш витончених, рафінованих методів боротьби проти сили свободи і проти свободолюбних у самому СССР. Ось із чим совєтська компартія підходить до 50-ліття захоплення влади в свої руки.

ДЕ ГОЛЛЬ ПІСЛЯ ВИБОРІВ

Париж. — У березні 1967 року партія де Голля перемогла на виборах. В новому парляменті вона має більшість лише одного голосу.

В 1964 році подібну більшість в британському парляменті мала Соціялістична партія: вона переважала своїх противників трьома голосами. Прем'єр Вільсон відважився правити державою з такою незначною більшістю аж до березня 1966 року, після чого призначив вибори, і тепер має солідну більшість, що дозволяє йому спокійно керувати країною наступних чотири роки.

Але де Голлеві замало більшости одного голосу. Він мусить творити уряд з участю партії заможних людей під проводом талановитого фінансиста Жіскара д'Естена. Щоб мати коаліційний уряд, треба згоди учасників на певну політичну програму. Мавши за собою значну більшість у парляменті, де Голль не мусів оглядатися на інші партії. Тепер доводиться йти на поступки партнерові в коаліційному уряді.

Відомо, що де Голль має давнє пересердя на британських і американських політиків з часу другої світової війни. Черчілл і Рузвелт після поразки Франції у 1940 році списали її з рахунку як великодержаву і не зважали на претенсії де Голля, що був на еміґрації в Лондоні. Ставши при владі в 1958 році, де Голль задовольняє колись ображену гордість дріб'язковими „шпильками" англо - саксонцям: заборону вступу Великобританії до Европейської Господарської Спільноти, виходом Франції з НАТО, моральною допомогою комуністам у В'єтнамі і т. д. В маніфестаціях американських і канадійських ветеранів першої світової війни на кладовищах полеглих товаришів у Франції уряд де Голля демонстративно не бере участи.

Цілу низку таких нечемностей супроти союзних держав, що їх в двох світових війнах урятували Францію, наводить відомий дипломат Франсуа Понсе в статтях у газеті „Фіґаро". Він називає цю „шпилькову тактику" дипломатичним скандалом. Ця тактика генерала - президента обурює і турбує французів. Очевидно, протести чує де Голль і від членів коаліційного уряду — з партії Жіскара д'Естена.

Ця партія тісно зв'язана з американським капіталом, що веде масову інвазію на господарство Франції. Навіть відомі на ввесь світ паризькі фабрики парфум стали власністю американських акційних товариств. Французькі підприємці цим не турбуються, бо американський капітал приносить вищу техніку виробництва, допомагає розвиткові народного господарства Франції.

Економісти завжди є реалістами, вони далекі від романтики і сентиментів. Тому, очевидно, під впливом „бизнесменів" де Голль мусітиме дещо послабити свій „антиамериканізм". Доказом цього дехто вважає недавню заборону де Голля улаштувати „Трибуналові Рассела" свій „суд над воєнними злочинцями" у Франції. Лорд Рассел, англійський філософ і політик, якому незабаром сповниться сто років, хоче засудити участь американців в обороні В'єтнаму як „воєнний злочин". Раніше, до виборів у Франції, де Голль з охотою дав би дозвіл на цю демонстрацію проти „англо-саксонців".

Тепер прийшла заборона. „Трибунал Рассела", в якому бере участь також відомий французький письменник і цинік Сартр, переносить свою діяльність до Швеції. Шведський уряд дозволив тому „трибуналові" діяти в своїй країні „в приватному характері". У Франції в комуністичній і комунізуючій пресі критикують де Голля за те, що заборонив діяльність „Трибуналу Рассела", мовляв, де Голль хотів тим зробити приємність Джонсонові...

Viator

ВЕЛИКОДНІ ЛИСТИ З УКРАЇНИ

Як далекий відгомін великодних дзвонів, як перший весняний спів жайворонка — долітають до нас листи з рідної Української Землі, листи з нагоди Великодніх свят. У деяких лише натяк на те, що все пробуджується весною до життя; в інших — що навіть крига весною скресає, але со у кількох — відверті і щирі поздоровлення з Великоднем, без оглядання на владу та її цензорів.

Перший лист розпочинається Великодним привітом: „Христос Воскрес! Пісне-весняно, лети понад море, неси із собою поздоровлення Рідного Краю — пахучими травами, шумом борів, співом пташок, дзвоном гомінким Великодніх дзвонів"... Названий поіменно своїх рідних у Америці, автор листа з УССР пише: „Коли ясне сонце загляне з-за хмар і народ святочно затягне пісню, що злетить над світом словами живим „Христос Воскрес", ми в хвилю святкову згадаємо про Вас і з святом цим чудовим пошлемо для Вас наші побажання"...

В одному селі в Україні вперше за довгі роки люди добились права або ж працювати Велико Службу Божу, або ж прилюдно святкувати Великдень, бо там сказано: „Наші найдорожчі! Дочекались ми святкувати по так довгих роках, то наше, так сказати, перше відновлене Свято Воскреслого Христа в рідній землі. Тую велику радість... і наші щирі побажання пересилаємо вам"... Інша рука в тому ж листі дописала, що пересилає „кращого тієї любови, яку може відчувати лише щира українська душа".

Інший лист, датований 6-им квітня... Його писала людина, яка живе „потой бік світу", але якій і в голову не приходило зрікатися віри в Творця. Щирою радістю віє від цих рядків: „Подихом тепла зашумів гай і перша ніжна пролісок підвела голівку з оков криги. В світлій синяві неба пролунала перша пісня... жайворонка: — Христос Воскрес!"... Автор посилає святкові побажання всій родині, а також малому хлопчикові, „з далекої, невідомої йому України — щире, палаюче невтомним братанням, гаряче українське серце". В кінці листа — кілька вісток про життя-буття, як „треба якось владнати, — але і життьові щоденні сірі труднощі не захмарили їм Свята Свят — Великодня, з яким пов'язано так багато людських надій...

АНАЛІЗУЮЧИ ОДИН ДОКУМЕНТ

Хоч як стримано й однобоко висвітлює совєтська преса життя в Совєтському Союзі, а вже особливо в УССР, де „диктатура пролетаріяту" повинна бути особливо уважною, все таки в тому житті забагато болячок і занадто вони болючі, щоб усі приховувати.

Візьмімо лише один документ, із київського тижневика „Культура і Життя" з 30 березня. Стаття зветься „Невідкладна справа". У ній мова не про черги, не про політичні „відхилення", не про потребу боротьби з релігією... Мова про те, що, для прикладу кажучи, демонстрував за кордоном ансамбль П. Вірського, як досягнення в УССР: про музику, танці, музичні інструменти, музичні школи.

Ще так недавно „Культура і Життя" (раніше вона звалась „Радянською Культурою") сповіщала, що на Світову Виставку до Монтреалю їдуть з України сотня бандур, багато цимбал, музичні ноти, співаники, словом — усе, що має посвідчити про успіхи УССР в ділянці музичної культури. Здавалося б, що в цій ділянці над Україною вже блакитне небо. Але стаття зветься „Невідкладною справою", і ми коротко переглянемо, цікаво очерк окремі уступи.

В УССР є багато так званих вечірніх музичних шкіл, і музичних „училищ". Вчаться в них і діти й дорослі. Створили їх самі любителі музики. За навчання треба платити, бо держава грошей не дає. Але держава не зацікавлена розвитком таких починів з глибин народу, офіційно відомих під назвою „на громадських засадах". Тим часом, ніхто — крім тієї тоталітарної влади — не має права виконувати й функцій. У висліді виникло таке явище, що в УССР є музичні школи, але висота оплати в кожній іншій різна і злебільшого висока, недоступна для молоді. „Культура і Життя" стверджує:

„Очевидно, міністерствам культури й фінансів слід визначити і єдину шкалу оплати за навчання. Покищо кожна школа встановлює її на свій розсуд, мало дбаючи, щоб оплата була доступною робітничій молоді"...

Вечірні музичні школи в Україні не мають фахової допомоги, не мають консультантів, бо... не мають чим їх оплачувати. Тому, що держава не дає фондів, викладачами у таких школах часто є випадкові люди, або ж такі, що не цілком відповідають вимогам: диригенти хорів — викладають гру на фортепіяні, бандуристи не мають бандур і тому займаються діловодством... У статті „Невідкладна справа" перелічується низку нерозв'язаних проблем, наприклад, такі:

„Досі вечірні школи відчувають нестачу музичних інструментів, особливо концертних роялів. У цьому, мабуть, дещо винен відділ постачання Міністерства культури УРСР... Погано забезпечені школи будівельними матеріялами, потрібними для ремонту приміщень"...

Що ж показує цей документ? У ньому відбилось бажання народних мас, особливо молоді, підвищувати свою музичну освіту, набувати знань і, вправі з цим — байдужість чи небажання державної влади піти їм назустріч, забезпечити необхідним створені людьми за власні гроші музичні школи.

Пригадується, як ще за царя ставили в Києві пам'ятник гетьманові Богданові Хмельницькому. Спочатку держава не давала дозволу на пам'ятник, потім дала дозвіл, але не давала грошей, потім гальмувала збірку пожертв, а коли й вони були зібрані — роками зволікала з встановленням та відкриттям пам'ятника...

Чи в святій наївності, чи у святій вірі, але дописувач у „Культури й Житті" закінчує свою статтю так:

„Від успішного розв'язання всіх цих проблем великою мірою залежать підготова молодих кадрів музикантів і докорінне поліпшення естетичного виховання трудящих".

Антиукраїнській владі в УССР зовсім не потрібні ані українські музиканти, ані „естетичне виховання трудящих": Москві потрібно з України хліб, сталь та трудовий піт. Що це потрібно — про це виразно каже фотознімка в тому ж числі тієї ж газети: дві стюардеси — актерки, тримаючи в руках реклями, виконують якийсь танець. Під знімкою підпис: „Хореографічну картину „Стюардеси" виконують бортпровідниці львівського аеропорту". А на реклямах у руках цих львів'янок читаємо: „В отпуск или на курорт самолетом приглашаем вас в полет"...

(П.)

ПІВСТОЛІТТЯ ПОНЕВОЛЕННЯ І БОРОТЬБИ

„Вісті" — журнал військово-політичної думки Крайової Управи Братства кол. Вояків І УД УНА в Німеччині, в ч. 124 з 1967 р., стверджують безперервність боротьби українського народу за своє визволення і державність:

„1967-ий рік — це пів століття московського нищення поневолених націй і пів століття боротьби за визволення. Це пів століття існування визвольної революції. Це чинна революція українського народу військами УНР УГА — це пасивний опір селянства проти колективізації, це боротьба УВО, ОУН, УПА в другій світовій війні і після неї, це дальший опір народу в усіх його проявах життя".

Леся Лисак

ВОЯЦЬКА СЛЬОЗА

Так добре слухати, як котиться щиро - ясний сміх! Так добре слухати, як голосно сміється „заля, виповнена по береги"!

Вислів про виповнену по береги залю від частого вживання так колись протерся, як протирається на швах довго ношена одежа. Але тепер, здається, його вживають не надто часто. Бо тепер не завжди і не всюди буває заля виповнена по береги. На наших залях тепер можна бачити багато порожніх крісел. І це зовсім не тому, що нас стало менше, стало мало. Це дістається з інших причин...

І тому так добре, що, коли до міста приїхав театр, прийшло стільки людей. Бо в театральній залі порожні крісла не стоять, як здавалось би, мовчки. Порожні крісла глузують. Вони дивляться на сцену вельми неприємним поглядом — поглядом байдужости. А байдужість так боляче ранить тих, що стільки миль „везуть театр". Колись, коли вони їздили з мандрівним театром від міста до міста, від містечка до містечка, віддаль рахували кільканадцятьма кілометрами. Тепер — сотнями миль. Колись вони тільки „грали вистави" — колись вони не мусіли працювати у фабриках... Ці самі актори, що сьогодні до нас приїхали, колись...

Станьте! Зупиніться на цьому слові! Адже розповідь розпочалася про сміх, а ви вертаєтесь до слова „колись". Це слово має колір спомину. А спомини мають колір меляхолійности. В них обох сумовитість. І їх обох уже, мабуть, досить. І навпаки — про радісні речі не часто говориться. Тож розкажіте про радість, про веселість!

Так, це правда. Не місце меляхолійності, коли театр привіз до міста музичну комедію „Найкращі хлопці з Дивізії" і сцена промовляє до залі воїнським гумором, дотепом. А заля відповідає розкотистим сміхом. А актори на сцені кажуть одне одному без слів: „Як тепло приймає нас публіка!"

Ах, як це добре, що можна врешті дивитися на прояви стану, на фрагменти власного життя з гумором! Як добре, що можна всміхнутися до того, що колись боліло! Як добре, що можна згадувати війну іншими словами — навесело! Ті роки, коли ми були вже не на своїй землі, коли жили у бомбі розвалених будинках, у протибомбових схоронищах. Коли жили „ерзацами", або як бувало пощастить — „цузацами". Коли над усім невідомим стояло одне з'їдливо - гнітюче: „А що буде далі?" Або може навіть не так — може попросту: „Чи це вже кінець усьому?" А над питаннями клубочили, як дим з пожарищ, як пилюга з розвалених схоронищ, сумніви. Чи виключити з цих сумнівів тих, що взягнули військовий мундур і спершу пішли на схід, туди, де Броди, а потім... потім з-під Бродів — на захід? Кого виключити із задимлених, запилюжених сумнівів?

Як це добре, що вже немає сумнівів і все стало ясним! Таким ясним, як оця жартівлива ідилія вояка і дівчини, старшини і Тури в зальотах.

Там, на залі, сидять ті, що колись вдягнули мундур, а тепер їх звуть „колишніми вояками І-ої Української Дивізії". Як вони щиро сміються! Які добрі оплески їх долонь, що колись держали машиновий пістолі! Дивно, що вони не співають разом із акторами вояцьких пісень. Це ж їхні пісні. Всі ці пісні вони колись...

Ах, знову це „колись"! Та заспокойтеся. Його, мабуть, вжито тому, що на сцені лагідно, засумливо і мрійливо думає в голос старший пан — колишній Усусус. Все, що тепер діється, нагадує йому, як то було над Золотою Липою чи Стрипою? День учорашній і день сьогоднішній у нього тісно переплетені. Подібно, як у нас, коли, розказуючи про те, що тепер діється, раз-у-раз вертаємося до цього „колись".

Думки старшого пана переходять у пісню. Він співає про дівчину, яку любив. Про те, як вона просила, щоб повернувся. Це ділось тоді, коли Стрільці йшли з України... і сльози тремтіли в очах. Коли розвіялися мрії, розвіялися мрії...

Про розвіяні мрії співає актор, що все своє життя подарував театрові — ні, не театрові, а таки нам — людям, що театром дорожать. Як тихо на залі, коли він співає. Так тихо, що чути, як скочується сльоза. Чия вона? Чи того колишнього Усусуса, що мов би побачив себе у дзеркалі пісні? Чи може того Дивізійника, що похилив голову на груди? Чи може сльоза отого актора, що він віддав знаєте вже стільки років і що вже не грає на сцені...

Пождіть — де ви бачите сльози? Таж ось усміхається вояцькою твердістю вирум...ний старшина! „Пан Погучник" з Дивізії. Який же ж він чудовий у цьому мундурі, який мужній, сильний, струнким! Це ж серйозна роля, що він грає — він таки був вояком, був Дивізійником. Ви теж знаєте його вже довгі роки. В нього не може бути сліз, хоч ані життя вояка, ані життя актора ніколи не було для нього легким. Вони загартовані — і вояки і актори... Ні одним, ні другим не вільно падати духом. Їм не вільно знати утоми. Вояков на стійці не вільно задрімати. Чи не здається вам, що вони стоять на стійці і пильнують, щоб... не поснули ми, громада? Вони — вояки і актори. Вони все ще на стійці. Біля нас...

Як це добре, що приїхав театр і що залею котиться ясний, гомінкий сміх! А сльоза?

Вона була вояцька. А у вояка — це не ознака слабости. Вояцька сльоза це те, що творить силу...

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

Ольга Приходько

ПРАДІД ІЛІЯ

РОДИННА ХРОНІКА З ЖИТТЯ ПОДІЛЬСЬКОГО ДУХІВНИЦТВА МИНУЛОГО СТОЛІТТЯ

Частина друга.

ПРІСЯ

(3)

Але чого не любив о. Василь найбільше — це гандлювання. Вважав недостойним духового стану їздити по ярмарках та торгуватися за якісь нещасні копійки з різними шахраями, які тільки й дивляться, щоб обманути порядну людину. Було це все йому з цілої душі противне. Коли треба було зарядити якусь господарську справу, о. Василь усе казав Прісі: — „Лиши то, не мороч собі й мені голови, староста куди ліпше зробить".

Отже деякі справи доручувано старості, але багато дечого взяла Прісіа на себе. Казала: — „Така радість дивитися, як сиплеться в засіки золоте зерно, той дар Божий". — Але при тому, звичайно, не любила марнувати, скільки мішків того дару Божого зсипалось. І на ярмарки любила їздити. Той рух, той загальний гамір торгу захоплювали її. Вона продавала продукти свого господарства, бо потребувала грошей, щоб купити все необхідне до хати. Продавала зерно, набіл, яйця, птицю, мед, віск, вовну, полотно. Але продавалось тоді дуже тяжко: ціни були непомірно низькі, все було в жидівських руках. Часами Хоч вези твоє назад, хоч даром віддавай.

Прісія завжди спинялася в одному заїзді у вдови Рухлі. Щедро платила продуктами, та ще й гостинців її дітям привозила. А діткам у Рухлі була повна хата.

Коли бувало траплявся такий ярмарок, що Пріся не могла все розпродати, то вона залишала нерозпродане в пивниці у Рухлі, щоб та, коли прийде ліпша ціна, їх продала. Рухля радо служила, бо знала, що дістане за то добру нагороду, а гроші, які вторгує, і так у більшій частині залишаться у неї, бо вона мала крамничку, де продавалося все, починаючи від дьогтю чи солі і кінчаючи всякими жіночими прикрасами.

Але всі дорожчі речі були десь далеко заховані, і Рухля показувала їх тільки своїм найпевнішим клієнтам, при чому казала, що ті товари належать переїжджому купцеві, а вона, лише бажаючи догодити милостивій пані, може їх сторгувати. Жиди були залякані всякими грабунками, бо в тій добі ділося в краю багато злочинів та кривд.

Пізніше Пріся довідалася, що той „переїжджий купець" був рідним сином Рухлі, і що він разом з її зятем скуповував за безцінь зерно та возив його до гуралень, і повертаючись брав у контрабандистів закордонний товар і доставляв польським панам різні люксусові речі. Звичайно, ці ґешефти приносили великі гроші, і та „бідна" Рухля була найбагатшою людиною в містечку, але про це знали тільки деякі жиди, для всіх інших вона була бідною вдовою, що ледве животіла з мізерної крамнички.

З кожним роком росло і процвітало Прісине господарство. Всього було досить, але грошей було мало, дуже мало, бо гроші були дорогі. Треба зауважити, що цей розквіт залежав не тільки від Прісиної енергії та працьовитости, а в значній мірі й від вміння вибирати собі відповідних людей до праці. Пріся була добрим психологом, мала світлий розум та дар надзвичайної спостережливости, і здавалося часами, що вона бачить людину наскрізь.

Молоду, хазяйновиту імость в селі дуже шанували і радо посилали до неї в дім дівчат для послуги, знаючи, що в попівському домі вони навчаться робити багато дечого такого, чого в сільській хаті хоч і якій заможній зроду-віку не навчаться. Отже, коли ставало відомим, що імость потребує нову наймичку, дівчата одна перед одною старалися туди дістатися, щоб заробити собі дещо на посаг, бо було відомим, що імость про своїх наймичок добре дбає та справляє їм на посаг гарні речі.

Звичайно на парафію приводила дівчину старша жінка, яка знала звичаї та вміла промовити, коли що і як годиться. Часу для розмови було досить, бо наймалося вже челядь восени, коли пильні господарські праці були вже закінчені. Наймалося всіх на рік, звичайно від Покрови до Покрови.

Коли жінка з дівчиною приходили на парафію, Пріся поважно виходила до них на кухню.

— Слава Ісусу Христу! — казала жінка.

— Навіки слава. Сідайте, люди добрі, щоб у цій хаті все добре сідало.

Гості скромно сідали на лавицю і Пріся починала діло з малої гостини. Робила все поволі, щоб дати дівчині час розглянутися по хаті. Застелювала стіл чистою скатертиною, кріпла палянцю, ставила на стіл миски, ложки, страву, приносила пляшку з червоною наливкою, брала в миснику чарку, наливала і подавала жінці.

— Прошу вас, Ковалихо, випийте чарку на здоров'я.

(Далі буде)

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

РЕЗОЛЮЦІЇ

ПРИЙНЯТІ ШОСТОЮ СЕСІЄЮ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ 22-ГО БЕРЕЗНЯ 1967 р.

Вступ

У 50-ті роковини постання Центральної Ради, першого Парляменту Української Народної Республіки, Українська Національна Рада на своїй шостій сесії висловлює найглибшу пошану світлій пам'яті борців-героїв, які впродовж останнього півстоліття віддали своє життя за волю і державні права українського народу, за правопорядок на великій українській землі, за Українську Народну Республіку.

В пошані згадуємо світлу пам'ять учасників українських Визвольних Змагань в добу національної революції, яка розпочалась 50 років тому, членів Армії УНР під командою Головного Отамана Симона Петлюри і членів Української Галицької Армії.

Згадуємо всіх тих, які продовжували цю боротьбу в безконечній черзі повстань після того, як УНР стала жертвою імперіялістичної аґресії.

Між двома світовими війнами український народ не припиняв боротьби і в нерівнім змаганні за свої права зазнав мільйонових жертв від сталінського і гітлерівського терору. В пошані згадуємо пам'ять усіх, що загинули від організованого штучного голоду, в безчисленних Вінницях, в концтаборах на безмежних просторах Росії від Біломорканалу до Колими.

Згадуємо пам'ять борців Карпатської Січі. Згадуємо борців і героїв, які під час другої світової війни воювали за визволення українського народу.

У 25-ті роковини збройного виступу Української Повстанської Армії в пошані згадуємо пам'ять борців і героїв УПА, якій довелось змагатись в нерівному бою з двома аґресорами, з двома тоталітарними системами — нацистською і комуністичною, і яка, змагаючись у найважчих умовах боротьби на двох фронтах, зазнала найбільших втрат.

Згадуємо в пошані пам'ять громадян України, всіх релігій і національностей, що в обороні своїх людських і громадських прав стали жертвою чужого терору, а серед них зокрема потерпіла жидівська людність України від злочинців ґеноциду обох тоталітарних систем, злочинів, що їх найпотворнішим символом став злочин у Бабиному Яру.

В пошані згадуємо тих, що сьогодні на нашій Батьківщині обороняють права українського народу і, змагаючись мирними засобами, втрачають свою ролю, стаючи жертвами насильства комуністичного режиму в Україні.

Шоста Сесія Української Національної Ради, що відбулася на чужині 18-22 березня 1967 року, в 50-ті роковини української національної революції і створення Парляменту самостійної України, Центральної Ради, врочисто стверджує, постановляє і проголошує:

I.

Вислухавши доповідь члена Ради, інж. І. Лучишина про політику КПСС в Україні, стверджуємо, що:

1. наслідком масового і тривалого виселювання української людности поза межі України,
2. наслідком систематичної колонізації України чужими елементами,
3. наслідком нищення української людности засобами масового терору й організованого голоду,
4. наслідком русифікації засобами шкіл, преси і книжки, фільму, радія і телевізії,

український народ зазнав впродовж майже 50 років нанування російського большевизму в Україні мільйонових людських втрат.

Сучасна імперіялістична й колоніяльна політика керівництва КПСС має на меті денаціоналізацію неросійських народів СССР і їх злиття з російським народом. Ця політика зустрічає одностайний спротив усіх народів, зокрема народу українського.

Ми висловлюємо свій рішучий протест проти совєтської політики народовбивства, проти русифікації неросійських народів, зокрема проти русифікації України. Ми звертаємося до Об'єднаних Націй провести слідство щодо національної політики КПСС і осудити її, як політику, що суперечить засадам людяности, зформульованим в Хартії ОН.

Одностайне прагнення народів СССР здобути свободу й елементарні людські та національні права є великою надією на визволення поневолених народів. Українська політична еміґрація — своєю одностайністю може значною мірою допомогти процесам спротиву в Україні і може дати моральну підтримку українському народові здобути свободу. Режим в Україні, що виступає під назвою уряду Української Радянської Соціялістичної Республіки, не обороняє ні прав, ні інтересів українського народу, він є тільки знаряддям вождів совєтської імперії в їх колоніяльній політиці в Україні, і тому він не має права виступати речником українського народу.

II.

Шоста сесія стверджує, що нова політика західніх демократій у стосунках до СССР, так звана „політика мирного співіснування", утруднює поневоленим народам совєтської імперії змагатися за свободу, за збереження своєї національної індивідуальности, за свої державні права, бо ця політика допомагає режимові КПСС придушувати волелюбні процеси в межах совєтської імперії, допомагає керівництву СССР втримувати гегемонію у східній Европі. Саме тому коекзистенція накладає на політичну еміґрацію всіх народів східньої Европи, зокрема на українську, особливе завдання: подвоїти зусилля, щоб з'єднаними силами дати ідейну підтримку своєму народові, щоб спільним зусиллям випрацювати плян, як в умовах коекзистенції вести визвольну політику.

Шоста сесія Української Національної Ради закликає всі громадські та політичні сили на чужині, які підтримують Державний Центр УНР, уважно слідкувати за процесами в СССР, зокрема в Україні, досліджувати і пізнавати їх, щоб своєю відповідною працею сприяти посиленню волелюбних прагнень та поглибленню процесів демократизації в Україні і в усьому СССР, щоб ці процеси довели до повного визволення українського народу, встановлення демократичного ладу та відновлення української державної самостійности, яка єдино може забезпечити добробут усій людності великої української землі; заґарантувати національним меншостям України їх культурну автономію і громадські права; дати змогу українському народові розвинути всі творчі сили, щоб своїм внеском збагатити культурну скарбницю світу.

Шоста сесія Української Національної Ради

1. висловлює рішучий протест проти поневолення України і використовування її людського потенціялу та її економічних ресурсів на користь світового комунізму і совєтсько-російського імперіялізму, зокрема протестує проти культурного і національного упослідження тих мільйонів українців, які живуть в СССР поза межами України,
2. стверджує, що китайсько-совєтський конфлікт з одного боку підважує позиції СССР на міжнароднім полі, а з другого — сприяє коекзистенції СССР з державами вільного світу, яка не є загальних інтересах української визвольної політики,
3. Українська Національна Рада вважає, що українці повинні використовувати кожну політичну ситуацію для підсилення визвольних процесів в СССР, вони повинні вказувати чужинцям на небезпеку, що її в певних аспектах криє в собі коекзистенція. Виконавчий Орган УНРади повинен домагатися від держав вільного світу допомоги для України в її визвольних змаганнях і в боротьбі українського народу за віднову його держави в формі Української Народної Республіки та за об'єднання в ній всіх українських етнографічних територій,
4. протестує проти підступних дій совєтської влади, скерованих на те, щоб компромітувати український нарід перед громадською думкою світу. Вона зокрема протестує проти антисемітської практики совєтської влади в Україні,
5. поборюючи російський імперіялізм в усіх його формах, ВО УНРади повинен шукати зв'язків з тими російськими колами, які визнають право Україна на самостійне державне існування, а також впливати в тому ж напрямку на інші російські політичні кола,
6. доручає ВО домагатися політичних і культурних прав для українських меншостей в сумежних з Україною державах центрально-східньої Европи, як також для українців, що жиють на теренах інших союзних республік Совєтського Союзу.
7. ВО УНРади має плекати стосунки з чинниками східньо-европейських народів у вільному світі і шукати співдії з ними в боротьбі проти совєтсько-російського імперіялізму,
8. ВО УНРади має сприяти нав'язанню дружніх відносин українців з іншими народами шляхом контактів та участи в організаціях міжнародного характеру.

III.

Шоста сесія Української Національної Ради висловлює впевненість, що Світовий Конґрес Вільних Українців відбудеться в дусі ювілейного відзначення п'ятдесятліття української національної революції, яка завершилась у постанні суверенної і соборної Української Народної Республіки, вітає постанову про скликання СКВУ і висловлює надію та бажання, щоб цей конґрес, як у своїм задумі, так і в практичному здійсненні був результатом спільних зусиль і виявом консолідації всіх українців у вільному світі. Тому особливо наголошує на конечній участі в СКВУ всієї української громадскости на чужині — з метою:

1. заманіфестувати перед усім світом нашу національно-політичну солідарність та спільно запротестувати проти придушення природних прав українського народу на вільне державне життя на своїй землі, на збереження своєї національної індивідуальности та плекання власної культури,
2. закласти тривкі основи, щоб зберегти національну спільноту всіх українців розсіяних по світу, щоб дати тривку базу для практичної діяльности в допомозі визволення українського народу,
3. створити для українства на чужині світову громадську централю, в якій були б репрезентовані всі українські громадські сили в діяспорі — з виразно визначеними правами й завданнями.

Коли ті організації, які сьогодні скликають СКВУ і підготовляють його проведення, візьмуть до уваги ці принципи щодо характеру і завдань майбутньої світової громадської централі, вони успішно виконають історично важливу ролю допомогти українському народові в його боротьбі за національне і політичне визволення, а світова централя дістане повну моральну і матеріяльну підтримку всіх українців у вільному світі.

IV.

Шоста сесія Української Національної Ради стверджує, що національна політика КПСС, продовжуючи традиційну політику російського царату, значно вдосконалила свої засоби в намаганні знищити українську культуру як вияв національної самобутности українського народу; що політика фізичного і духового ґеноциду викликає одностайний спротив усього українського народу.

Шоста сесія Української Національної Ради вітає гідну поставу українського народу супроти наступу московського керівництва і закликає українських діячів культури в діяспорі своїм творчим зусиллям і об'єднаною поставою дати моральну підтримку діячам культури в Україні, які змагаються за свободу творчости і за збереження культурних скарбів нашого народу, які протиставляться намаганням керівників совєтської імперії звести тисячолітню культуру великого народу до рівня етнографічної провінції московської метрополії; закликає всю українську громадськість у світі забезпечити відповідні умови для творчої праці українським мистцям і науковцям на чужині, щоб вони могли творити такі мистецькі і наукові цінності, яких не можуть дати творчі сили на батьківщині, хоч надзвичайно талановитих діячів культури в Україні багато.

V

Шоста сесія Української Національної Ради стверджує відсутність координованої інформації зовнішнього світу про українські справи і тому доручає відповідним ресортам Виконавчого Органу УНРади увійти в ділові контакти з видавництвами, щоб узгіднювати їх інформаційну працю українського та зовнішнього світу про українську визвольну проблематику та життя в сучасній Україні.

VI

Шоста сесія Української Національної Ради пересилає привіт українській молоді на рідних землях і високо цінить її патріотичні почування та її гідну поставу в боротьбі за самовиявлення і самозбереження нації проти терору комуністичного режиму і його русифікаційної політики; вітає українську молодь в світі і закликає її до активної участи в політично-громадському і культурному житті; зокрема закликає наполегливо готуватись до того, щоб перебрати від старшої ґенерації тягар праці на добро визволення українського народу та утвердження Української Народньої Республіки.

VII

Шоста сесія Української Національної Ради заявляє, що вона, керуючись вимогами української національно-державної рації, в своїй праці послідовно спиратиметься на власні сили народу; вітає прагнення до зближення на церковно-релігійному відтинку і вірить, що між Українськими Церквами прийде до повної гармонічної співпраці; надалі змагатиме до повного об'єднання всіх політичних сил на базі Державного Центру Української Народної Республіки. Тому шоста сесія закликає всі політичні середовища — одних повернутись, інших увійти до складу Української Національної Ради і, таким чином скріпити ряди політичної еміґрації, організованої під прапорами УНР, щоб спільними силами дати належну підтримку українському народові на Батьківщині.

Мілвілл, Н. Дж.

ШЕВЧЕНКІВСЬКІ РОКОВИНИ

З деяким запізненням, бо аж 2-го квітня мілвільська громада при церкві св. Петра й Павла згадала пророка і співця правди, любови й волі Т. Шевченка.

Більшу частину програми виконали учні школи українознавства при згаданій вище церкві.

Найменші: Наталочка Никитич, Михась Коретень, Марія Марандіно, Ромчик Куйдич висловили із повним зрозумінням і любов'ю своє почуття до поета і гарно передали слова, що наказують любити свою мову і все своє рідне.

Старші учні: Вітуся Корстень, Ірця Козачук, Ірця і Юрчик Ленко, Галя і Маруся Сущик, уривками з вірша, присвяченого „А. О. Козачковському" виразно виявили настрій і переживання поета під час його перебування в Орській кріпості. Найстарші — Галя Фидяй і ті, що продовжують приватно науку українознавства в п-ні Ніни Куйдич Ліля Люлька, Володимир і Віктор Кушніри, — продеклямували уривки з поеми „Гайдамаки". До кожного уривку вони подали пояснення.

Присмно було чути дитячі голоси, що виконували американський гимн і пісню „Думи мої, думи" під керуванням п-на С. Козачука. Відомий декляматор на Мілвільскім ґрунті І. Ковальчук виголосив слова В. Самійленка „Діямант". Церковний хор проспівав „Розриту могилу" і „Заповіт". Дуже змістовна і повчаюча була доповідь д-ра І. Куйдича.

Вступне слово сказав культурно-освітній референт Ф. Савчук.

Найкращою точкою програми була коротенька сценка з п'єси Черкасенка „Як Тарас ходив до залізних стовпів". Цю сценку виконали — Наталочка Куйдич і Михайлик Фидяй. А пліт з перелазом зробили батько Михайлика і його брат Яків. Цей пліт і гра юних артистів, що так правдиво-природньо віддавали дитячі роки Тараса, захоплювали глядачів і переносили думками в рідний край.

Присутні висловлювали своє вдоволення програмою, даючи добру оцінку всім виконавцям. А дехто підкреслював значний поступ, як у вимові, так і в поведінці дітей на сцені.

Центром імпрези являється п-ні Ніна Куйдич. Бо ж тільки вона так гарно удекоровує сцену. За це їй належиться особлива подяка від усієї громади.

Програма пройшла добре, але, на жаль, присутніх було мало. Очевидно, людям „українського походження", навіть, і тим, що не так то вже давно ходили по тих стежках „де йшли Гайдамаки", уже зовсім не цікаво почути українське щире слово, а тим найменшим надати більше любови і зацікавлення прадідівським життям і звичаями та співучою мовою далекої, але прекрасної і чарівної України.

Івга Черянвська

Ютика, Н. Й.

ПОКЛІН ЖІНЦІ ГЕРОЇНІ

Заходом Відділу Союзу Українок Америки, 16 квітня, тут відбулося свято в Українській Авдиторії з нагоди 25-ліття Української Повстанської Армії, присвячене жінкам героїням, які брали участь зі зброєю в руках у повстанських рядах проти наших ворогів: України — брунатного - нацистського і червоного - большевицького.

Свято відкрила культ. освітня референтка п. Степанія Чорна. Привітавши гостей, попросила до вшанування однохвилинною мовчанкою жінок героїнь, які зложили своє життя на жертовнику своєї Батьківщини.

Жіночий хор під дириґентурою п. Олени Кокодинської відспівав дві маршові пісні. Сольо виконували пп. Ольга Мельник, Звинеслава Карп'як і Люба Ярмак. Фортепіяновий супровід виконала панна Христина Чорна.

Пані Володимира Смик у рефераті докладно змалювала образ знаних і незнаних жінок повстанок й матирей героїнь, яким ворог відібрав життя розстрілом, в тюрмах, або на засланні у Воркуті, Караґанді за те, що виховали своїх синів і дочок на славних лицарів УПА.

В другій частині свята поставлено п'єсу „Галя" в трьох діях з визвольних змагань УПА, написану учасником Беркутом. Голова місцевого Відділу СУА п. Ірена Запаранюк вклала багато труду і сценічного досвіду, щоб ця п'єса вийшла на мистецькому рівні.

Ролю хорунжої Галі, знаменито виконала панна Леся Яцків. Наслідуючи молоденьку львівську студентку, яка взяла на себе відповідальний обов'язок зв'язкової. Коли ворог попадає на її слід, вона покидає міські вигоди, іде в Карпати і там продовжує в лавах УПА боротьбу проти ворога. Блискуче відзначається в боях, за що одержує ступінь хорунжого. В перший рейд УПА на захід призначають хорунжу Галю, але вона категорично відмовляється від рейду. Коли знову в бою зістала смертельно раненою, перед героїчною смертю розірванням гранатою, щоб не попасти в руки ворогові живою, диктує останній лист до мами, який може бути заповітом для грядущого українського покоління. Остання сценка була незвичайно зворушлива та дбайливо виконана, бо неодному з присутніх витиснула сльози з очей.

Ролю бабуні, яка перейшла ворожі застави на сам Великдень, щоб в Карпатських горах, в повстанськім бункрі відвідати свою внучку Галю, виконала п. Володимира Величко.

Невимушену ролю медсестри виконала п. Анна Кошикар. Незважаючи на повстанські невигоди, вдержує себе й повстанців в бойовому дусі.

Сотенного лікаря та виконуючого сотенного командира прекрасно відіграв пан Микола Ґотман. Його здисципліноване поводження і джентльменство зображувало справжнього українського старшину - повстанського командира.

Молодий студент п. Тарас Боднарчук, як зв'язковий штабу Упа виконав свою ролю дуже добре.

Рядові повстанці пп. Іван Бекерський і Степан Мельник, завжди були невдоволені недостачею набоїв, але ролі рядових повстанців виконали знаменито.

Декоративне оформлення сцени п. інж. Петром Ярмаком і світляні ефекти п. Степана Мельника доповняли красу п'єси.

Дійовим особам і п. Ірені Запаранюк, як режисерові, можна тільки подякувати за постанову п'єси „Галя". В ній показано правдивих воїнів УПА, де в боях проти ворога на границі трьох держав брало участь три українські покоління в сам день Христового Воскресіння. Замість Великодніх дзвонів, українські повстанці дзвонили зброєю в руках і вмирали як герої за свою Батьківщину.

В. З.

НОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ПРОФЕСІОНАЛІСТ ІНЖ. архіт. П. ПАЛАШЕВСЬКИЙ

Недавно американський місцевий часопис „Скрентон Трибюн" приніс світлину інж. архітекта Петра Палашевського з повідомленням, що він склав успішно іспит та одержав право виконувати професію інженера - архітекта на стейт Пенсилвенію. Повідомлення до преси вислав президент фірми Беллєнті енд Клавс, — Лоренс Беллєнті. В повідомленні згадується, що дипл. інж. П. Палашевський співпрацює з інженерами та архітектами тієї місцевости від 1963 р. Там теж написано, що він уродженець України, студіював у Львові в Україні, Берліні в Німеччині та в Ґраці - Австрія. Перед приїздом до ЗДА він співпрацював з будівельними підприємствами в Швайцарії та Арґентині. Знає українську, російську, польську, німецьку, еспанську та англійську мови, є жонатий і має двох синів.

Архітект П. Палашевський з дружиною є членом УН-Союзу.

Іван Дурбак

НА ХРАМ ЗБИРАЮТЬСЯ ГУЦУЛИ...

Вже вдруге зароять ся шляхи на Союзівку гуцульською братією та численними любителями нашої чарівної Гуцульщини, що з'їдуться численно на оцей „шматок України", що так нагадує нам усім нашу рідну землю...

Заслужене Товариство Гуцулів - Верховинців — „Гуцульщина" знов „опровадить свій традиційний, гуцульський храм св. Юрія у днях 6. і 7. травня на Союзівці, що напевно ввійде вже до нашого „національного календаря".

Цим гуцульським празником починається цьогорічний сезон наших реґіональних з'їздів і зустрічей, що мають велике й почесне завдання: пригадати свою вужчу батьківщину, скріпити любов і прив'язання до неї та вкінці — закріпити на вічні часи її правдиву картину для грядучих поколінь шляхом видавання реґіональних збірників. При тому завжди підкреслюється вклад поодиноких наших земель в українську загальну скарбницю культури, в українське життя на всіх ділянках. Ми доти не зможемо пізнати докладно української культури, духової й матеріяльної, — доки не вивчимо основно всі її складові частини, поодинокі землі з їхніми окремішностями й різнородністю, що так збагачують загальну українську культуру.

І тут треба підкреслити, що наша Гуцульщина внесла превеликий вклад у нашу культуру, духову й матеріяльну, чим ми можемо направду гордитися перед цілим світом. З невідомих причин ми занедбали на рідних землях зібрання та опрацьовання гуцульської творчости, духової та матеріяльної. Монументальне давніше видання В. Шухевича „Гуцульщина" стало рідкістю, досі ніхто його не перевидав. Зразки гуцульського народнього мистецтва вивезено майже до всіх музеїв Европи, а ми не спромоглися створити величавий гуцульський музей з якнайповнішою збіркою гуцульського мистецтва. Бо до другої світової війни в музеях у Коломиї та в НТШ у Львові зібрано тільки малу частинку того, що збереглося перед вивозом до чужих музеїв.

Варто пригадати, що перед першою світовою війною наш бандурист і письменник Гнат Хоткевич створив „Гуцульський Театр" і об'їздив з ним цілу Галичину. Пам'ятаю його виставу в Теребовлі. Він ставив „Верховинців" Корженьовського, „Гуцульський Рік" (Різдво, Великдень, весілля й похорони - пісні й обряди), зорганізував добрий хор і гуцульську танкову групу, що захоплювала гуцульськими танками. Вистави цього „Гуцульського Театру" викликували захоплення та „моду" на все гуцульське. В тому часі до Криворівні заїздили на літо наші передові люди: проф. М. Грушевський, Іван Франко, Михайло Коцюбинський, В. Гнатюк і ін. Цей гарний звичай продовжувано між двома війнами, і він мав благословенні наслідки для Гуцульщини та для збагачення нашої культурної творчости. До Космача приїздив на літо маестро Олекса Новаківський з цілою своєю малярською школою. Майже вся наша „малярія" проводила ціле літо на Гуцульщині: в Космачі, Річці, Косові, Жаб'ю, — внаслідок чого на малярських виставках наша публіка милувалася картинами з Гуцульщини.

У поодиноких селах, як Красноїля, Брустри й ін. були гуцульські аматорські гуртки, що з успіхом ставили п'єси з життя верховинців. В Косові був хор під проводом пані Когут, що виступав з успіхом на фестивалю української пісні у Львові у 1942 році. Подаю тільки відомі мені речі, але їх було багато більше. Направду, дуже дивно, що в нас перед другою війною не було такого товариства „Гуцульщина", як тепер на еміґрації, що об'єднувало б наших гуцулів - верховинців до культурної співпраці. Навіть поляки мали своє „Товаржиство Мілосьнікуф Гуцульщизни", що збудувало гуцульський музей у Жаб'ю, а ми не могли здобутися на щось подібне!

Вже на еміґрації за океаном постали численні наші танцювальні групи, що виконують гуцульські танки в гуцульських одягах, але... не всі мають направду стилеві одяги! У Філядельфії у 1950-их роках гуцульська театральна група під проводом Андрія Шекерика - Доникова поставила „Опришків" („Верховинців" Корженьовського). Одначе цю корисну діяльність треба продовжати.

І тут власне є велике й почесне завдання Товариства „Гуцульщина": об'єднати всіх уродженців Гуцульщини для спільної праці над плеканням гуцульського мистецтва, традицій, утривaленням їх у виданнях, платівках, у музеї, приєднувати також і всіх любителів, знавців Гуцульщини, що можуть багато допомогти у здійсненні цього культурного діла. Тут не можна нікого дискримінувати, але, навпаки, кожного притягати до спільного діла, щоб його завершити вартісними виданнями.

Між нашими науковцями є багато добрих знавців Гуцульщини, хоч не походять з Гуцульщини. М. Коцюбинський не походив з Гуцульщини, але написав найкращу епопею Гуцульщини — „Тіні забутих предків". Також автори повістей про Довбуша не походили з Гуцульщини, як і мистці: О. Новаківський, Е. Козак (Еко), М. Мороз, С. Луцик, і інші, але вони прославили на віки нашу чарівну Гуцульщину. Д-р В. Шухевич також не походив з Гуцульщини, але зібрав „гуцульську енциклопедію" у своїй п'ятимовій монументальній праці „Гуцульщина", що її необхідно перевидати.

Програма цьогорічного гуцульського храму незвичайно цікава. Крім мистецької виставки гуцульської матеріяльної культури будуть картини мистця Михайла Мороза з гуцульською тематикою, видання про Гуцульщину та видання інших наших реґіональних комітетів, доповідь д-ра Ю. Лисяка про пок. Юліяна Геника - Березовського, одного з кращих наших рецитарів, з фотографічними записами його неперевершених рецитацій. Відомий жіночий квартет „Верховина" з Торонта під проводом пані О. Глібович, виступи кількох гуцульських танцювальних груп при супроводі Гуцульської Троїстої Музики з Боффала, товариська зустріч при бенкеті та гуцульська забава доповнять цю багату й різноманітну програму, що напевно притягне значне число уроджeнців і любителів Гуцульщини на Союзівку.

А гуцульські трембітарі з Іваном Самокишином привітають усіх гостей тужливим голосом трембіт і розголосять на всі Кетскильські гори, що наша заокеанська гуцулія зібралася на свій роковий храм св. Юрія Побідоносця!

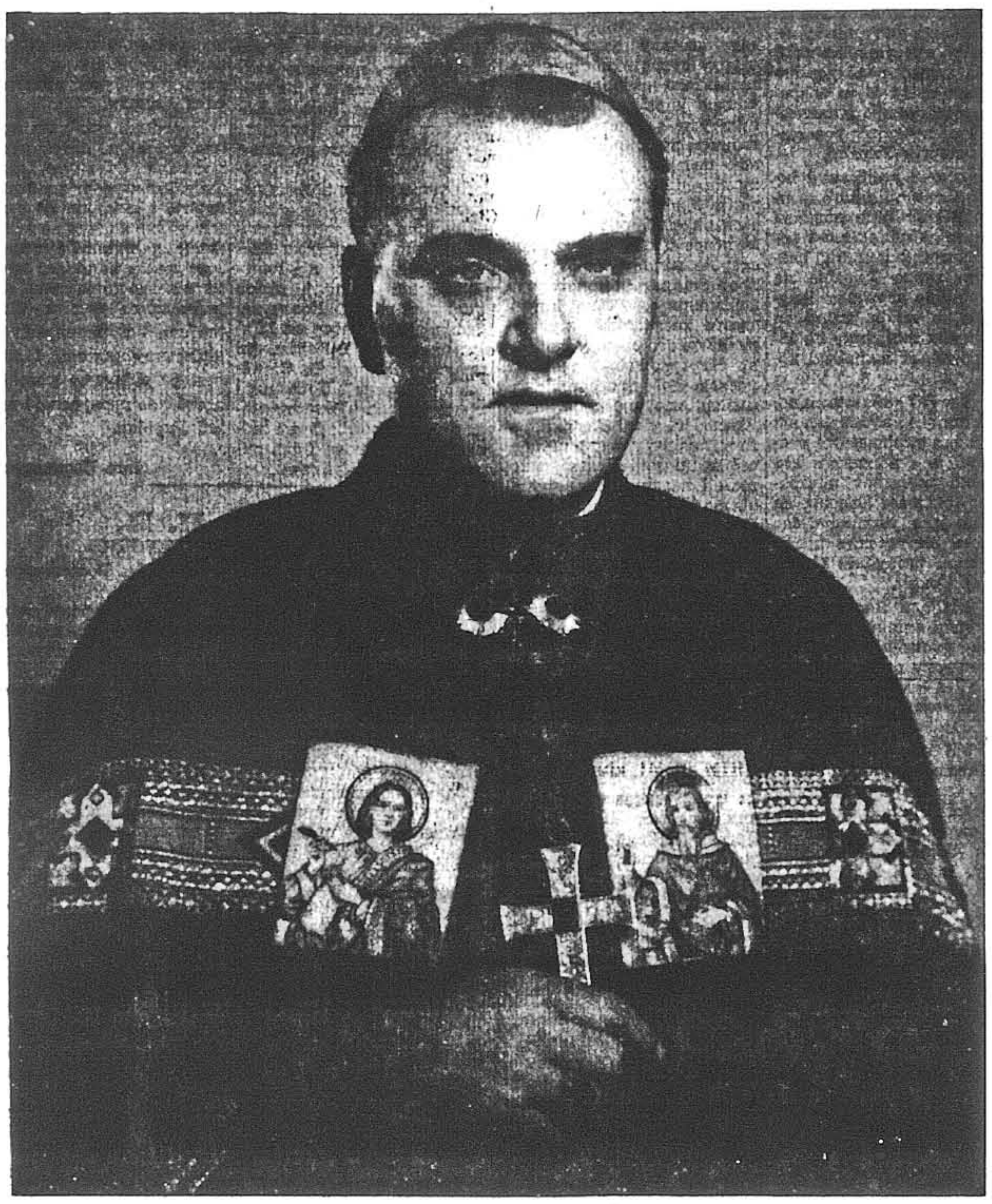
Іван Дурбак

„ЛІСОВІ МАВКИ" ВЛАШТОВУЮТЬ У НЮ ЙОРКУ „ЗАЧАРОВАНИЙ ВЕЧІР"

Ню Йорк. — У суботу 6-го травня, в готелі „Комодор" о 9-ій год. старші Пластунки „Лісові Мавки" надіються щиро привітати багато гостей, особливо ж з-поміж старшого пластунства і студентів, на своєму „Зачарованому вечорі", на якому чару додаватиме ще й оркестра „Амор".

До Женеви приїхали вже голова американської делеґації на 17-членну конференцію Вільям Фостер і совєтської делеґації Алексєй Рощін і вони стрінулися на „приватній" розмові. Конференція роззброєння буде відновлена 8 травня ц. р. Фостер мав поінформувати Рощіна про труднощі, які має Америка з своїми союзниками, головно Західньою Німеччиною і Італією, які не хочуть погодитись на первісний текст договору проти поширення атомової зброї, виготовлений спільно представниками ЗДА й СССР. ЗДА пропонують зміни, головно щодо міжнародної контролі. Індія заявила, що не підпише того договору, коли не матиме права переводити ядрові вибухи для мирових цілей.

СТЕМФОРДСЬКИЙ Дієцезальний Фонд 1967

Українська Католицька Епархія в Стемфорді швидко розростається. Але наш поступ залежить від фондів, які стоять до нашої розпорядимости. У нас є пекуча потреба більших фондів, потреба великодушної щедрости, потреба більшого зацікавлення серед наших людей харитативними підприємствами своїх парохій і цілої нашої епархії. Заспокоєння цих потреб запевнить нашій Українській Церкві блискучу майбутність: наші парохії, школи, семінарія та інші спільні діла милосердя будуть живими свідками великодушности наших людей. Щоб осягнути наші цілі ми просимо кожного члена нашої епархії, який має особистий дохід, пожертвувати один відсоток своїх річних приходів на Харитативний Фонд Стемфордської Епархії.

Наші безпосередні потреби є:

1. Сплатити мортґедж за нову Колегію св. Василія	450,000.00 дол.
2. Удержання убогих питомців, які стануть нашими священиками ..	60,000.00
3. Фонд допомоги українським місіям	100,000.00
4. Фонд допомоги убогим парохіям, щоб вони могли одержувати маловідсоткові позички на будову церков і шкіл	200,000.00
5. Фонд допомоги немічним та емеритованим священикам	10,000.00
РАЗОМ	820,000.00 дол.

Чи не пожертвуєте й Ви на Харитативний Фонд Стемфордської Епархії один відсоток з того, чим Бог Вас обдарив в земських добрах?

Заохочуємо Вас зложити 1% із Ваших річних доходів

на

СТЕМФОРДСЬКИЙ ДІЄЦЕЗАЛЬНИЙ ФОНД

Докія Гуменна у Денвері

Відома українська письменниця Докія Гуменна в своїх мандрівках по Заході ЗДА завітала і до м. Денверу, Колорадо. У зв'язку з тим 8-го квітня, на черговому засіданні Денверської Групи УВАН, влаштованому спільно з денверським відділом Союзу Українок Америки, письменниця мала зустріч з громадянством та свій „Літературний Вечір".

Під керівництвом інж. Мирослава Кальби, голови Денверського відділу УККА, вислухано: його „Привіт Докії Гуменній", „Привітальне слово" інж. Л. Биковського, секретаря Денв. Групи УВАН та „Літературну довідку про Д. Гуменну" — пера Лідії Бурачинської, яку одночасно з привітом від Союзу Українок, прочитала пані Стефанія Левченкова, голова місцевого відділу Союзу Українок Америки.

Пані Докія Гуменна виголосила доповідь на тему „Як народжувались „Діти Чумацького Шляху", її роман-хроніка в чотирьох томах.

Свою цінну історико-літературну доповідь письменниця доповнила читанням двох уривків — „Марево" і „В степу", з її ще недрукованого роману — „Золотий плуг".

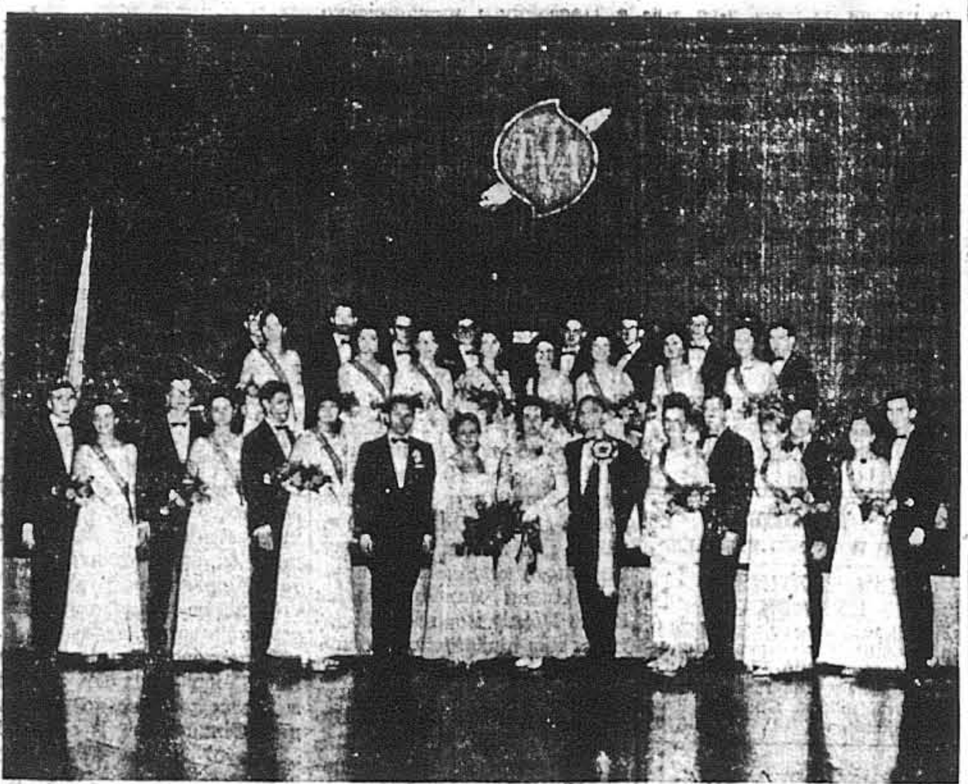
В запитах з приводу доповідженого й прочитаного матеріялу взяло участь — 9 осіб, з поміж 85 присутніх на залі. Многолюдна, як на денверські обставини, фреквенція була доказом популярности, якою тішиться Докія Гуменна серед українського громадянства як письменниця. Програму засідання доповнили дві виставки на залі: Мистецька, головно вишивки, яку влаштував денв. відділ Союзу Українок та Творів Д. Гуменної — заходами Денв. Групи УВАН.

На другий день, в неділю 9 квітня, денв. відділ Союзу Українок Америки влаштував в місцевій Пластовій Домівці прийняття Докії Гуменній. На ньому, в приємній товариській атмосфері, за часм, співами й гутіркою, письменниця додатково прочитала три свої оповідання. Під час гостювання Д. Гуменної в Денвері, заходами Союзу Українок серед його членкинь та українського громадянства зібрано 120.- дол. на літературний фонд для видань дальших творів Докії Гуменної.

Л. Б.

Відбувся Баль Інженерів у Філядельфії

ПРЕЗЕНТАЦІЯ ДЕБЮТАНТОК ПІД ЧАС БАЛЮ ІНЖЕНЕРІВ В ГОТЕЛІ ШЕРАТОН У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Зліва, партнери дебютанток в дужках: Ольга Якубовська (Микола Ільчишин), Тетяна Артимишин (Богдан Цегелик), Христина Швед (Юрій Сухий), інж. М. Борецький — голова Відділу Т-ва Інженерів, інж. Ганна Крицька, п-ні Наталія Даниленко, інж. В. Кузик, Марта Кушнір (Степан Ваповський), Орися Харечко (Олександер Білинський), Зеня Ковальчин (Петро Дармограй); другий ряд зліва: Марта Цегельська (Ігор Зуляк), Марта Стратієнко (Роман Олійник), Надя Лукницька (Микола Ящук), Мотря Кушнір (Микола Куліш), Ірена Левицька (Зенон Вишинський), Христя Білинська (Іван Бережницький), Оксана Петруняк (Орест Надрага), Христина Гелетканич (Ярослав Крупа).

4-го лютого відбувся у Великій Балевій Залі готелю Шератон у Філядельфії традиційний Баль Інженерів. Цього року ця імпозантна імпреза притягнула рекордове число учасників. Поміж 850 присутніми здебільша були люди молодшої ґенерації та молодь, хоч і не бракувало старших осіб, представників наших організацій та професійних товариств. З-поза Філядельфії доволі чисельними групами, як завжди, прибули наші громадяни з Балтімору, Честеру, Принстону, з Ню Йорку, Шикаґа, Монтреалю і ін. Слід згадати, що всі місця на імпрезу були випродані і зарезервовані кілька тижнів наперед.

Перед балем відбувся бенкет, який молитвою відкрив о. дек. Мирослав Харина, а голова Відділу Т-ва інженерів М. Борецький привітав всіх присутніх і подякував за участь у вечері. В програмі бенкету була включена мистецька частина, в якій виступала відома солістка і оперна співачка Тамара Лихолай, виконуючи дві пісні при акомпаніяменті проф. Лідії Бульби. Під час імпрези відспівав кілька пісень при власному супроводі на ґітарі запрошений з Монтреалю інж. О. Гаваляшка. Тостмайстром бенкету був інж. І. Даниленко.

Найбільш увагу присутніх, притягнула презентація дебютанток, яких цього року було 14. Презентацію перевели п-ні Наталя Даниленко, інж. Володимир Кузик, який був аранжером балю, інж. Ганна Крицька і голова Відділу інж. М. Борецький. Приємною несподіванкою для учасників балю була презентація красуні панни Марії Рибчук з Філядельфії, недавньої дебютантки балю інженерів (1935 р.), а сьогодні „Міс Норт Америка Гемісфер — 1967. Поява її, як і теперішніх дебютанток, викликали довготривалі оплески на залі.

Забава продовжувалася до пізніх годин ранку. До її успіху і доброго настрою присутніх, причинилася відома оркестра „Амор" і її соліст І. Раковський. Балевий Комітет, наче чарівник, спинив велику сніговію на 24 години і так Стипендійний Фонд при Відділі поважно збільшився.

В. Я.

Довідник про Франківські святкування в Ню Йорку

● Заключне вшанування ювілею великого українського поета, письменника і мислителя Івана Франка — з нагоди 50-річчя смерти Каменяра — відбувається в Ню Йорку у місці травні, з ініціятиви Об'єднання Українсько-Американських Організацій міста Ню Йорку, у співпраці з УККА. З цією метою створено Діловий Комітет Святкувань, на чолі якого стоїть адвокат Іван Флис.

● 2-го травня, у приміщенні Українського Народного Дому, на 2-ій Авеню — відкрилась Франківська виставка, експонати на яку передали понад 20 товариств, організацій, видавництв, кооператив і приватних осіб(збірки картин, видань тощо), в тому НТШ, УВАН, УККА, Видавництво „Свобода", Видавництво „Америка" та ін. Виставка триватиме до 15-го травня включно. Відвідувати: щоденно від г. 5 до г. 9 вечора, в суботи й неділі — від год. 1 до 9 вечора. Вступ: добровільні датки.

● 15-го травня, у неділю, відбудеться заключний Ювілейний Концерт у „Карнеґі Гол" у Ню Йорку, початок точно о 2-ій г. по полудні. Квиткі у всіх книгарнях і при вході. Адреса Карнеґі Гол: 154 Захід, 57 Вулиця. Доїзд: „сабвеєм" — з долини міста: БМТ — Бродвей ляйн, висісти на зупинці 57 Вулиці. У програмі Святкувань пам'яті Івана Франка в Карнеґі Гол: доповідь д-ра Матвія Стахова, Юнійна Симфонічна Оркестра, солістка Міської Опери Марта Кокольська, Хор „Думка", в супроводі Симфонічної Оркестри. Цього року заля „Карнеґі Гол", відзначає своє 75-річчя. На самій сцені Карнеґі Гол вміщається понад 300 музик і співаків. У спеціяльному виданні програм-виступів у цій залі вже оголошено про Концерт на пошану українського поета Івана Франка 15-го травня.

● В пляні цих святкувань пам'яті Івана Франка — Діловий Комітет видає пропам'ятний значок, Пам'ятков. Франківську брошуру, а з рамени УВАН, у співпраці з Діловим Комітетом, вийде розкішне видання поеми „Мойсей". (п).

Доповідь про білоруського письменника В. Бикава

8 квітня на річній конференції Американської Асоціяції Учителів Слов'янських та Східньо - Европейських Мов (ААТСЕЕІ), д-р Теодор Мацьків, професор університету в Акроні, виголосив у Колумбусі, Огайо, доповідь про відомого білоруського письменника Василя Бикава та його найновішу повість „Мертвим не болить". Повість Бикава була теж надрукована в українському перекладі в „Сучасності", ч. 6-9, 1966.

У свій повісті Бикав відступив від прийнятого в підсовєтській літературі шаблону і в правдивих красках змалював вірний образ обставин та умов у совєтській армії під час другої світової війни. Авторові йшло про те, щоб, описуючи сталінські методи терору, підозри, жорстокости старшин спецвідділу, не тільки їх осудити, але теж остерегти перед тим, які звикли до цих метод і хотіли б привернути їх назад. Крім цього автор намагається підчеркнути, що до перемоги причинилося не тільки вище начальство чи партія, але передівсім нарід.

Повість білоруського письменника викликала гнів і протести вищого начальства та партії, мовляв автор підминовує в армії дисципліну і довір'я воянтва до старшинського складу. Хоч ця повість була перекладена з білоруської мови й надрукована у відомому літературному журналі „Новий Мир", так Бикава як і начального редактора „Нового Миру", А. Твардовського стрінула гостра критика та осуд за „відступлення від історичної правди". Як відомо Твардовський не дав застрашитися й в одвертому листі заявив, що далі буде друкувати речі, що відповідають загально прийнятим літературним вимогам та стоять на літературному поземі.

Н. Н.

У 70-РІЧЧЯ АКТОРА МАР'ЯНА КРУШЕЛЬНИЦЬКОГО

З тієї нагоди в Києві, на будинку, де останні роки жив той видатний кіно і театральний актор та режисер, встановлено дошку з барельєфом Мар'яна Крушельницького та відповідним написом українською мовою. М. Крушельницький помер у 1963 році.

ПЕТРО СИДОРЕНКО ВИСТАВЛЯВ В УНІВЕРСИТЕТІ СВ. ЛАВРЕНТІЯ В КАНАДІ

Торонто. — Мистець Петро Сидоренко останнім часом відбув велику подорож по Канаді, особливо на Заході, побувавши серед українців-піонерів, де зробив багато зарисовок, портретів, шкіців. Повернувшись до Торонта, де він працює головним оформлювачем видань Міністерства шляхів сполучення та веде власну Молодечу Образотворчу Студію, мистець присвячував вільний час праці над олійними картинами з великої серії „Українські піонери в Канаді". Декілька його праць були на однотижневій виставці в університеті св. Лаврентія в Садбурі, між ними „Корчують ліс", репродукована в тижневику „Вільний Світ" з 17 квітня.

Змагання „Данді" - Збірна Українців

(Закінчення зі стор 1-ої)

та голови УСЦАК д-ра Михайла Снігуровича і представленням почесних гостей. Опісля представники УНСоюзу та УСЦАК разом із „Міс Союзівкою" Ромою Романюк в супроводі дружок привітають обидві дружини, а капітан Збірної Українців вручить капітанові „Данді" пропам'ятний прапорець, синьо - жовтий із емблемою УНСоюзу. По представленні змагунів пані Марія Лисогір відспіває національні гимни.

У перерві змагань відбудуться виступи Українського Танцювального Ансамблю „Лиман" Осередку СУМА з Пассейку і шотляндської оркестри. Після змагань господарі імпрези — Окружний Комітет Відділів УНСоюзуНюарку гостиме змагунів та почесних гостей спеціяльним прийняттям.

Доїзд на змагання

Хоч Гаррісон це маленьке містечко поміж Джерзі Сиїі та Нюарком, адміністрація змагань одержала багато запитів, як їхати на стадіон ім. Дж. Ф. Кеннеді в Гаррісоні. Стадіон находиться на бічній вуличці Dey Street, яка перехрещує головну вулицю міста Гаррісону, Harrison Avenue, по якій курсують автобуси з Джерзі Сити (ч. 43) та цілий ряд інших із Нюарку, від якого відділений Гаррісон тільки малою річкою. З Ню Йорку можна туди заїхати теж підземною залізницею (Subway) фірми PATH (раніше Hudson Tubes), яка курсує по 6-ій Евню в Ню Йорку і їде до Нюарку. Висідати треба на станції перед Нюарком, яка й називається Harrison. Автами з Ню Йорку треба їхати через Holland Tunnel і далі по Harrison Avenue через Джерзі Ситі до міста Гаррісону. Там вуличка Dey Street перехрещується із Harrison Avenue. З Garden State Parkway треба взяти виїзд Central Avenue і по цій Евню їхати до Washington Street, опісля по цій вулиці до Bridge Street, по цій вулиці до Harrison Avenue, бічна якої є Dey St.

„ДАНДІ" — „ТРИЗУБ"

В неділю, 14-го травня, у Філядельфії на грищі Едисон відбудеться друга зустріч „Данді" з українсською дружиною „Тризубом", чотирократним першуном футболу ЗДА. „Тризуб" виступить до цих змагань у свому найкращому складі. Початок цих міжнародних змагань о год. 4-ій по полудні.

„ТРИЗУБ" — „РОМА" 0:2

Філядельфія, 30-го квітня. — „Тризуб" вийшов до цих змагань за Чашу ЗДА (півфіналу Сходу) без контуженого Ферейри і без Бенітеза, який під впливом одного клюбу із нелеґальної ліґи зламав контракт з „Тризубом" і не явився на змагання. Крім цього Трик, Тарнавський і Макаріян грали ці змагання з поважними контузіями, що їх вони зазнали минулої неділі в Клівленді. В додатку до цього вже на 15-ій хвилині контужено одинокого ще повновартісного змагуна нападу Полету і решту змагань грав він із закритим одним оком. Мимо цих послаблень „Тризуб" мав безсумнівну перевагу і гра велася переважно на половині грища противників. Перед воротами „Роми" здекомплетований напад „Тризуба" був безрадний.

Перші ворота до „Тризуба" впали у 56-ій хвилині після виразного „офсайду", що його не добачив суддя Глікштайн, хоч звертав йому на це увагу лінійний суддя і протестували глядачі. Цей же суддя не бачив теж наявного удару м'яча рукою змагуна „Роми" на власному карному полі. Другі ворота здобула „Рома" на 5 хвилин перед кінцем змагань, коли „Тризуб" післав всіх змагунів під ворота противника, щоб здобути вирівняння.

Новонабуті змагуни Штубе з Німеччини і Каранца, який прибув 10 годин перед змаганнями з Арґентини, показалися змагунами високої кляси. Якщо не помиляюсь, то Каранца є одним із найкращих змагунів, що їх колинебудь мав „Тризуб" у свому складі. В травні 1965 року після прогри „Тризуба" у Фіналі Сходу (із УСК-ом Ню Йорк) автор цих рядків писав: „Єдиною правильною відповіддю на невдачу є скріплення наших зусиль"... Ці зусилля були скріплені в наступному році і тоді „Тризуб" здобув Чашу ЗДА. Така сама відповідь є на місці теж після останньої невдачі. Проти „Тризуба" стали сьогодні потуги професійного футболу. Їм може „Тризуб" протиставитись числом прихильників, які, як глядачі, відвідуватимуть змагання „Тризуба". Скількість глядачів є найважнішим мірилом оцінки спортової організації, важливішим від сили капіталу, який стоїть до розпорядимости даної спортової організації. Доля „Тризуба" тепер лежить в руках української громади Філядельфії й околиці. „Тризуб" зможе лише тоді встоятись, коли на всіх його змаганнях, великих і малих, буде переконливе число глядачів. Це ми повинні завжди мати на увазі.

Я. Татомир

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 6-го ТРАВНЯ 1967 р.

ШИКАГО — Середній Південь, Ілл. Місячні збори Б-ва св. Арх. Михаїла — 159 Відд. о год. 7-ій веч. в залі СУМА при 1923 Вест 51-ій вул. На порядку нарад: приєднування членів, весняна забава, пікнік і плачення місячних вкладок. Проситься чл. прибути в означеному часі на ці збори. — М. Харів, предс., В. Матичак, секретар.

Розшуки

Андрій Петровський пошукує Петра Осиповича або Муця Олексія Григоровича. Хто про них знав би, або вони самі, прошу ласкаво голоситись на адресу:
Wasyl Seledec
R.D. 5
Amsterdaw, N.Y. 12010

РОЗШУК
Брата своєї бабусі: Горкуна Івана Корниловича та її двоюрідного брата Рябченюка Семена Степановича, родом із села Троща, Якушнільського району, Житомирської області, пошукує
Natalia Mahigulan
9 Parc des Amandiers,
Bd des Fouvettes,
Marseill 12e, France

МІЖНАРОДНІ ФУТБОЛЬНІ ЗМАГАННЯ
— спонзоровані —
Українським Народним Союзом

„ДАНДІ", ШОТЛЯНДІЯ — — ЗБІРНА УКРАЇНЦІВ ЗДА і КАНАДИ

в середу, 10-го травня 1967, о год. 8:30 веч.

на грищі

J. F. Kennedy Stadium, Dey St., Harrison, N.J.

ДОЇЗД з НЮ ЙОРКУ: переїхати Holland Tunnel і їхати по Harrison Avenue до міста Harrison, N.J., там скрутити на ліво по Dey Street, при якому є стадіон.
ДОЇЗД із ЗАХОДУ: із Garden State Parkway виїзд Central Ave в Нюарку, тоді їхати по Central Ave. до Washington Street, на якому скрутити на ліво, опісля їхати по Washington Street до Bridge Street, на якому скрутити на право і їхати до Harrison Ave., на якій скрутити на право і їхати до Dey Street, при якому є стадіон.

„ФУТБОЛЬНИЙ ДЕНЬ УНСОЮЗУ"
Міжнародна імпреза за апробатою і під протекторатом УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ І КАНАДИ.

В ПЕРЕРВІ: виступи Українського Танцювального Ансамблю „ЛИМАН" Осередку СУМА з Пассейку, Н. Дж. та шкотської оркестри.

Вступ $2.50, для студентів $2.00.

КВИТКИ ВСТУПУ В ПЕРЕДПРОДАЖУ МОЖНА НАБУТИ:

в НЮ ЙОРКУ:
Окружний Комітет УНС канц. адв. І. Флиса
98 Друга Евню
„АРКА"
48 Іст 7-ма вулиця
Домівка УСК-у
12 Ст. Маркс Пл.

у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ:
УСО „Тризуб"
4930 Н. Брод Ст.

в НЮАРКУ:
Окружний Комітет УНС канц. п-ні А. Дубас
771 Санфорд Евню
„Дніпро"
698 Санфорд Евню
Українська Централя (УНДім)
140 Проспект Евню
„Чорноморська Січ"
688-690 Санфорд Евню

в ПАССЕЙКУ:
ВП. Ярослав Петрик
Українська Централя
237 Hope Avenue

в ДЖЕРЗІ СИТІ:
„Свобода"
81-83 Гренд Ст.

ТАРЗАН, Ч. 5803. Перед цівкою рушниці!

Тарзан здивувався, що незнайомий, якого він врятував від крокодила, привітав його смертельною ворожістю!

— Хто ви? Чого ви хочете від нас — запитав один чоловік. — Не давайте йому жадної можливости прогарчав компаньйон стрільця. — Застрельте його негайно!